

Dörnyei Kálmán: MIK AZOK A FÁK?

1. Fejezet

– Mik azok a fák? – kérdezte Mia a bátyjától.

A tizenkét éves Mark igyekezett komoly képet vágni.

– Hát ezt sem tudod? – Lesújtó pillantást vetett a két évvel fiatalabb húgára. – A fák...

– Elbizonytalanodott. – A fák azok fák. Nincsen rájuk másik szó.

– De hogy néztek ki?

– Az sem biztos, hogy bárhogyan is kinéztek. Sokak szerint csak kitalálták őket. Nagy zöld ízék, amik eltakarták a napot, és sötét volt miattuk és hideg. Ja, és húsevő is volt közöttük. Gyerekeket ettek.

– Nem hiszek neked, Mark. Be akarsz csapni. Csak meg akarsz ijeszteni. Szerintem a fák szépek voltak.

– Olyan buta vagy – mondta Mark sértődötten. – A fák gonoszak. De szerencsére nem láthatunk egyet sem. Ha nem hiszel nekem, kérdezd meg apát!

– Próbáltam, de nem válaszolt. Mi lenne, ha megkérdeznék Hill bácsit?

– Eszedbe ne jusson, Mia! Apa szerint bolond. Ne menj a közelébe! Inkább feküdj le! Késő van már. Holnap nagyon sokat kell dolgoznunk.

Negyedórával később Mark mélyen aludt, Miát pedig Hill fülön csípte az éjszaka közepén.

– Most megvagy, kis tolvaj! Ezúttal nem sikerült vizet lopnod.

Mia megszeppenve összehúzta magát.

– Hill bácsi! Mia vagyok a szomszédból. Nem vagyok tolvaj. Nem tetszik megismerni?

– A hangod ismerős – morogta a vénember valamivel higgadtabban. – Mit keresel itt ilyen későn, ha nem rosszban sántikálsz?

Mia nem értette, miért mondta neki, hogy sántikál, amikor nem is bicegett, de a félelmét leküzdve így szólt:

– Ma a piacon összeverték egy embert. A fákon vesztek össze. Azt mondta, hogy a fák jók voltak, és szörnyű, hogy ma már nincs belőlük egy sem. Hill bácsi tudja, hogy milyenek voltak a fák? Tényleg léteztek?

Az öreg nagyot sóhajtott.

– Gyere, menjünk a fűtőcső mellé! Elég hideg az éjszaka. Elmondom neked az igazságot.

Hill egy darabig révetegen meredt maga elé.

– A fák... a világ legtürelmesebb, legnemesebb lényei. Apró magból sarjadnak, és van amelyik szinte az égig nő. Mintha hatalmas őrtornyok lennének... zöld koronával. A legnagyobb királyok is eltörpülnek mellettük. Határtalan türelemmel szemlélik a körülöttük céltalanul rohangáló embereket; évekig, évtizedekig, sőt évszázadokig egy helyben állva mozdulatlanul figyelnek. Friss, illatos levegőt teremtenek, némelyek pedig élelmet is adnak, és nem haragszanak meg, ha levágják a részeiket az emberek, hogy tárgyakat, épületeket készítsenek belőlük, mert a magokból új fák nőnek. Valaha olyan sok volt belőlük, hogy az egész világ tőlük volt színes. A végzetüket a Mágusok okozták, azok a hataloméhes emberek, akik a kényelmük és gazdagságuk érdekében korlátlanul nyúltak a mágiához. A varázslatokhoz ugyanis a természetből nyerték az energiát. Sokáig fel sem tűnt nekik, hogy körülöttük elsorvadnak a fák és cserjék. Amikor tudatosult bennük, hogy mit tettek a varázslataikkal, ahelyett, hogy felhagytak volna a varázslással, elhitették az emberekkel, hogy az Ördög és a szolgálai teszik tönkre a világot, és csak ők, a Mágusok menthetik meg az emberiséget. Így mindenki

felett uralkodtak, és tovább szipolyozták a természetet, amíg végül nem maradtak fák, de még egy árva bokor sem. Akkor rádöbbenve, mit tettek, hogy hatalmukat megőrizték és menték az életüket, a vizek felé fordultak. A varázslataikhoz szükséges mágikus erőt a vízből nyerve egy évszázad alatt elmocsarasították a tavakat, megfertőzték és ihatatlanná tették a folyóvizeket. De még ekkor sem próbálták meg együtt megmenteni a világot. Pedig ha mindannyian összefogtak volna, talán még megfordíthatták volna a visszafordíthatatlant, de továbbra is titokban tartották varázslataik szörnyű mellékhatását, a láthatatlan Gonoszra fogva a világ haldoklását. Amikor már a tavakban és tengerekben sem maradt varázserő, akkor az ég felé emelték tekintetüket... nem sokkal később a levegő bűzös lett és szennyezett, akárcsak a vizek. A levegő után az állatvilág felé fordultak. Miután mindent a végletekig kiszipolyoztak, a mágia utolsó forrásához nyúltak. – Hill félig vak szemével szomorúan Miára nézett, akinek szinte kilátszottak a bordái. – Az emberekből kezdték kifacsarni az energiát, hogy továbbra is fenntarthassák a hatalmat, amihez már oly hosszú ideje hozzászoktak.

Felállt.

– Vagyis a válasz a kérdésedre: igen, leányom, volt, amikor még voltak fák, voltak tavak és tengerek, állatok sokasága lepte el a földet, az emberek életerőtől duzzadtak, boldogok voltak és a levegő TISZTA volt.

– TISZTA volt – ismételte meg Mia elbűvölten. Bár nem tudta, hogy milyen lehetett, arcán önfeléd mosoly áradt szét, ahogy elképzelte. Mély lélegzetet vett, nagyot szippantott a levegőből, de rögtön meg is bánta, mert a hirtelen rátörő, fuldokló köhögéstől és öklendezéstől alig tudott talpon maradni.

2. Fejezet

– Micsoda ostoba egy írás! – az alig tizennégy éves fiú, XXVI. Zion máguscsászár bosszúsan földhöz vágta a Miáról és Hillről szóló könyvet. – Micsoda aljas egy hazugság! Méghogy a Mágusok Rendje okozza a világ pusztulását? Méghogy mi mocsarasítjuk el a tavakat, és tesszük tönkre a levegőt? – végtelen gyűlölettel és utálattal gondolt Pergamonra, a betiltott mű írójára. Azonban haragja rögvést elpárolgott a gondolatra, hogy megannyi év után végre sikerült foglyul ejteniük, és nem terjesztheti tovább a hazugságait. Mélyen a várbörtönben, minden bizonyal holtsápadtan, remegve vár az ítéletre.

A falitükrök előtt állva kihúzta magát, felszegett állal és kidüllesztett mellkassal, vállait hátrahúzóva így szólt a tükörképéhez:

– Én XXVI. Zion, a Ziaszi Birodalom uralkodója és a mágusaim megvédjük a népet az ellenségtől. Nekünk köszönhetik az emberek az ételt, a fényt, és azt is, hogy nem fagynak halálra. A lázadók pedig azt terjesztik, hogy a mágiánk elpusztítja a világot? Micsoda hazugság! Nincs rá bizonyíték, hogy valaha a világ nagy részét erdők borították, de ha így is lett volna, a világ az olyanfélétől hanyatlik, mint Pergamon, akik szövetkeztek az Ördöggel, hogy tönkretegyék a birodalmunkat csak azért, hogy átvehessék az irányítást. De amíg én uralkodom, addig megvédem a népemet a Gonosztól.

Zion apja hirtelen halt meg egy szerencsétlen balesetben: kiesett a kastély legmagasabb tornyának erkélyéről, így nem volt ideje átruházni fiára a hatalmat, és Zion tizenhárom évesen lett a mágusbirodalom ura. A fontosabb döntéseket a tanácsadója, Pestil, a fővarázsló szokta meghozni, mint ahogy az uralkodással járó legtöbb feladatot is ő látta el egészen mostanáig. Zion egy hete ünnepelte a

tizennegyedik születésnapját, úgyhogy a törvények szerint mostantól övé lett minden hatalom. Pestil már csak javaslatokat tehetett neki.

Ahogy a tükör előtt magára meredt, azon járt az esze, hogy Pergamont eddig vajon miért nem sikerült elkapniuk. Olyan volt, mintha mindig egy lépéssel előttük járt volna. Mintha valaki mindig figyelmeztette volna rá, hogy mire készülnek. Nyugtalanító érzés futott át rajta.

Ingerülten ellépett a tükörtől, mert elégedetlen volt a kinézetével. A fejét túl nagyinak találta, a fülei túlságosan elállóak voltak, a haja is kész katasztrófa volt: dús, fekete tincsei rakoncátlanul meredtek a nekik tetsző irányba.

Nem is tudta eldönteni, hogy hirtelen rosszkedvének a Pergamon-félék vagy saját tükörképe az oka. Fókuszpalcáját a markába szorította, és hogy másra terelje a figyelmét, azt csinálta, amit általában tenni szokott unaloműzésésként, ha nem volt semmi dolga. Suhintott egyet a pálcával, és egy alig tenyérnyi méretű tündérke illúzióját hozta létre, aki vadul verdeső pillangószárnyaival össze-vissza kezdett cikázni a teremben. Aztán egy hasonló méretű, pegazuson ülő lovagot is varázsolt, pallossal a kezében, akit a pálcája és gondolatai segítségével irányított, és megpróbálta a szárnyas lovon ülő alakkal le vadászni a tündért. Mindig az üldöző szerepébe bújtt; bár megtehetette volna, hogy a menekülő tündért mozgatja, a szerepcsere gondolata kifejezetten taszította. A játék vége minden alkalommal ugyanaz volt: a lovag kardéltre hányt a tündért – most azonban képtelen volt utolérni, amitől Zion egyre dühösebb lett, s végül a földhöz vágta fókuszpalcáját. A tündér és a lovag alakja egyszerre pukkant ki a levegőben, eltűntek, mintha sosem léteztek volna.

Toporzékolva rohant át a szomszédos terembe, ahol lehuppant a trónszékére.

– A pálcámat! – kiáltotta, és egy ajtónálló már ugrott is, hogy eleget tegyen parancsának. Miután visszahozta neki, Zion egy egyszerű varázslatot csinált, mellyel mágikus képsorok jelentek meg előtte a levegőben: egy csendes erdő hatalmas tölgyekkel, virágos rétek, napfénytől csillogó tavak – a látvány megnyugtatta. De jó lenne egy ilyen helyen élni! – ábrándozott, azonban tisztában volt vele, hogy néhány mocsaras gombaerdőt leszámítva csak kietlen, kopár kőtengert találna, bármerre is indulna. Közel s távol az egyetlen, fákkal teli terület a kastélykert volt, de annak a fái is kezdtek tönkremenni. *Biztosan Pergamon műve ez is*, gondolta bosszúsan.

Levegőre vágyott. Az ablakhoz lépett, és derékig kihajolt rajta.

Egy darabig egy helyben maradt, letekintett Ziongarrá, a császárok városának kőtengerére. Az uralkodói palota a Szentmágia-hegy tetejére épült, így Zion a magasból a komor idő ellenére is könnyedén elláthatott a város egyik végétől a másikig.

Egyszer kisüthetne az átkozott nap, gondolta. A lent elterülő szürke és piszkosfehér kőházakat és a macskaköves utcákon hangyaként szaladgáló embereket nézte. Járművet csak néhányat látott, azok is olyanok voltak, amiket emberek húztak vagy pedállal tekertek. Bűverő hajtotta szekeret csak egy-kettőt fedezett fel, olyanokkal csak a Mágus Rend kiváltságosai utaztak.

Tekintete nyugatról kelet felé haladva végigsuhant a tájon, a veszélyes bányatelepeken, a mocsokkal és szennyel teli belvároson, a fémkohók óriási kéményein és a Mágia templomok fellegekbe szökő márványtoronyain.

– Szia, Zion! – köszönt rá a terembe beviharzó unokatestvére. Zionnál egy fejjel magasabb, széles vállú, izmos fiatalember volt, csillogó kék szemekkel, válláig érő, gondosan fésült, szőke hajjal. – Mit szólnál hozzá, ha átmozgatnánk a császári csontjaidat?

– Randal! Már mondtam, hogy Zion nagyúrnak szólíts. Remélem, nem egy közös futásra szeretnél rávenni.

– Dehogy! A testvéreimmel kihívunk egy *Kilövősre*. A hallban várakoznak az Őrgróf ikrei, ők lehetnének a te csapatod.

Zion nem túlzottan kedvelte Randal, aminek az volt az oka, hogy az unokatestvére több mint három évvel idősebb volt nála, és állandóan úgy viselkedett, mintha egyenrangú lenne vele. Amíg tizenhárom éves volt, addig ez nem is zavarta, de egy hete már övé volt minden hatalom, és elvárta, hogy Randal is máguscsászárként tekintsen rá.

– Ez remek ötlet! – mondta. Így anélkül, hogy fitogtatná a császári hatalmát, megmutathatta Randalnak, mennyivel több nála.

A *Kilövős* nem volt túl bonyolult játék. Két háromfős csapat küzdött meg egymással. Mindenki a fókuszpálcájából kilőtt energiagömbökkel próbálta meg eltalálni a másik csapat játékosait. A szabályok szigorúan megszabták, hogy milyen gyors és milyen erősségű lövedéket lehetett használni (csíphetett és rázhatott kellőképp, de sérülést nem okozhatott). Akit eltaláltak, az kiesett a játékból. Az a csapat veszített, akinek minden játékosát kiejtették.

Pályaként jelen esetben a kastély oszlopcsarnokát választották ki. Ez elég nagy volt és sok volt a fedezék benne, így hosszabb ideig tarthatott egy játék, és több volt a lehetőség a csapatmunkára is.

Zion és a nála másfél évvel ifjabb ikrek beléptek a déli ajtón a csarnokba, míg Randal csapata az északi ajtón át érkezett.

– Te végig a hátamat fedezd, te pedig menj előre és derítsd fel a terepet! – utasította a csapattársait Zion. Egyiknek sem tudta a nevét, bár már többször is hallotta, és be is mutatkoztak. Meg sem tudta volna különböztetni őket egymástól, ha az egyikük nem kék, a másikuk meg nem vörös zubbonyt viselt volna. Feledhető arcú, jellegtelen alakoknak tűntek, se nem tetszetőseknek, se nem rondáknak. A kék felsőruhás fürge léptekkel elindult előre a teremben, míg a vörös Zion háta mögött maradt. Így oszloptól oszlopig.

– Hol lehetnek? – kérdezte suttogva társaitól Zion. Mielőtt választ kaphatott volna, egy energianyaláb szelte át a levegőt a fejétől alig néhány centiméterre.

Beugrott a legközelebbi oszlop mögé, hátát a hűvös márványborításnak préselte, kezei közt görcsösen markolta a pálcáját.

Ki merészelt rám lőni? Ki az az elvetemült, aki a máguscsászárt elsőként kiejtené?

Dühösen elmotyogott néhány varázsigét, amivel kétszer gyorsabbra és erősebbre állította az energiagömbjei hatását, mint a szabályok engedték.

– Pszt! Pszt! - suttogta az elől lopakodó Őrgróf fiú. – Onnan lőttek – mondta, és egy oszlop felé mutogatott.

– Menj a közelébe, én közben fedezlek! – utasította Zion. Csapattársa nagy ívben megindult a takarásban lévő ellenfél felé. A két oszlop közötti szakaszon teljesen védtelenül érte Randal fiatalabb öccsének támadása. Gyomrába egy energianyaláb csapódott, hangosan felkiáltott fájdalomában.

Zion, ahelyett, hogy fedezte volna, a másik irányból megkerülte a helyet, így rálátása nyílt Randal fiatalabb öccsére.

Suhintott a pálcájával. Az energiagömb olyan erővel csapódott ellenfele testébe, hogy kilökte a fiút az oszlop mögül, aki a földre zuhanva visítozni kezdett.

Randal másik öccse, mintha a semmiből termett volna elő, a testvéréhez rohant, és aggódó tekintettel hajolt fölé.

– Szétégette a ruhádat – szólt ingerülten. – Nagyon fáj?

– Mindjárt megtudod – mondta Zion, és néhány lépés távolságról hátba lőtte.

Most már ketten óbégattak a testükön átfolyó elektromos energiáktól rángatózva.

Zion arcán győzelemittas mosoly jelent meg.

Randal félig előbújt egy oszlop mögül, rászégezte a máguscsászár a fókuszpalcáját, és lőtt.

Zion későn kapcsolt, és már nem maradt ideje kitérni. Az Őrgróf másik fia azonban beleállt a lövésbe, így ő esett ki az ura helyett.

Ilyen hűséges alattvalókra van szükségem. Meg fogom jegyezni a nevét, gondolta Zion, aztán tekintetét és palcáját az oszlopra szegezte, ami mögé Randal visszabújt.

– Gyere elő, te gyáva féreg! – kiáltotta.

Néhány másodperc eltelt, aztán Randal előlépett a fedezéke mögül.

– A palcád ereje túl nagyra van állítva – mondta Randal megrovón.

– Akkor szedd össze minden gyorsaságod, hogy ne találjalak el! – felelte gúnyosan, és már lőtt is.

Randaltól jobbra célzott egy kicsit, mert arra számított, hogy az ellenfele megpróbál visszaugrani az oszlop biztonságába. Ehelyett Randal egy helyben maradt, és miközben elszárgult mellette a lövedék, Zionra irányította a palcáját, és viszonzta ellenfele támadását.

Zion megpróbált földre vetődni az elektromos golyó elől, de sikertelenül. A lövedék egyenesen az arcába csapódott.

3. Fejezet

Micsoda pokolian rossz egy nap, gondolta Zion, miközben a lakomateremben ülve egyik kezével sajtó arcbőrét vakargatta, míg a másik kezében lévő kanállal a tányérjában lévő fonnyadéklevest kavargatta. Ezt a levest a „mocsár gyümölcsei” néven is szokták nevezni. Zion nem tudta, hogy milyen alapanyagokból készült, és nem is akarta megtudni.

Csak ketten ültek az asztalnál: ő és főtanácsadója, Pestil. A fővarázsló, mint mindig, most is talpig fekete ruhát viselt, még a fekete csuklya is a fején volt, s csak a fehér kecskeszakála látszott ki alóla, az arca többi részét elrejtette a sötétség.

Hosszú percek óta beszélt megállás nélkül a birodalom gondjairól, amitől Zion úgy érezte, menten szétrobban a feje.

– Mi van a fogollyal? – kérdezte Pestiltől, amikor az egy lélegzetvételnyi időre elhallgatott végre. – Mikor lógatjuk már fel?

– Eljön annak is az ideje, felséges uram. Először alaposan kivallatjuk, aztán az ítélőszék elé állítjuk, és csak utána végezzük ki. A sorrendre ügyelnünk kell.

– Legyetek gyorsabbak! Nem örülök neki, hogy itt fertőzi a levegőnket.

– A vallatása sajnos elhúzódik. Ahelyett, hogy a kérdéseinkre válaszolna, mindig azt követeli, hogy találkozhasson Önnel. De előbb-utóbb megtörjük, és beszélni fog.

– Nem kellene esetleg mégiscsak beszélnem veled?

– Bízta ezt a szakembereinkre, felséges uram! Úgyse mondana Önnek semmi értelmeset. Bolond ember ez. Legutoljára azt kiabálta, hogy feltétlenül adjunk át Önnek egy üzenetet, aminek semmi értelme nem volt.

– És mi volt az az üzenet?

– Valahogy így szólt: „Sose fuss el a síró majom elől, mert elázol!” Miféle értelmetlen beszéd ez, nem igaz, felséges uram?

Zion fonnyadéklevest kavargató keze megállt a tányér felett. Kiejtette belőle a kanalat, és felállt az asztaltól.

– Most azonnal találkozni akarok Pergamonnal – mondta.

Sok száz lépcsőfokkal lejjebb az egyik nyirkos cella ajtaján belépve saját szemével láthatta a gyűlölt ősellenséget, egy mély ráncokkal barázdált arcú aggastyánt, a helyiség kőfalához láncolva.

– Hagyjatok magunkra! – utasította Zion az öröket. Az örparancsnok hezitálását látva így szólt: – Ugyan mit árthatna nekem ez a megbilincselte, fegyvertelen vénember?

A katonák elhagyták a helyiséget, és a cellaajtó túloldalán készenlétben várakoztak.

– Szóval te lennél a nagy Pergamon? – kérdezte Zion gúnyosan.

A férfi felemelte a fejét, és ránézett. A szemei a ráncoktól egy-egy sötét csíknak tűntek. Zion a fogoly arcán se félelmet, se haragot nem vett észre, épp ellenkezőleg, olyan mosolygó képet vágott, mintha egy régi barátot látott volna viszont. Zion legszívesebben bemosott volna egyet a képébe, de úgy gondolta, hogy nem lenne uralkodóhoz illő cselekedet. Majd megkéri az öröket, hogy tegyék meg helyette a beszélgetés végeztével.

– Átadták nekem az üzenetedet. Mit akar ez jelenteni?

– Tudod te azt nagyon jól – felelte Pergamon. A hangja olyan mély és érdes volt, hogy az már ijesztő.

– A te szádból akarom hallani.

Az öreg megköszönte a torkát, és azt mondta:

– Hatévesen a Felkelő Nap ünnepén elfutottál egy síró majomálarcot viselő mutatványos elől, annyira megijedtél tőle. A hídnál átestél a korláton, egyenesen bele a mocsárba.

Zion elvörösödött. A történetekre visszaemlékezve még most is szégyenérzet fogta el.

– Azt hittem, senki nem látta. Csak nem te voltál a majomálarc mögött? Honnan tudod mindezt?

– Sok mindent tudok, amit te is, és még többet, amit te még nem.

– Ez meg miféle válasz?!

Pergamon zavartalanul így folytatta:

– Tudom például, hogy a múltért a mágusok a felelősek, és ha nem teszel semmit, hogy megállítsd őket, az fog történni az unokáid unokáival, amit a könyvemben olvashattál: az erdőket már elpusztítottátok a mértéktelen varázshasználattal, a legtöbb tenger is eltűnt már, és a levegő lassan belélegezhetetlenné válik. Ez az utolsó esély, hogy megmentjük a világot. Ha segítesz, még sikerülhet.

Zion hisztérikusan felkacagott.

– Méghogy én segítek neked? Azok után, amiket tettél?! Arra kérsz, hogy a saját Rendem ellen segítek neked? Bolondabb vagy, mint gondoltam.

– Oszlasd fel a Mágusok Rendjét, és semmisítsd meg a fókuszpálcákat, amikkel tönkreteszik a természetet!

– Elég! Elég volt az ostoba fecsegésedből! – kiáltott rá a fiatal varázsló, és hátat fordított neki.

– Egy próbát megért – mondta Pergamon, és halkán elmormolt néhány szót.

A cellaajtó mögül koppanás, csörömpölés hallatszott.

– Őrség?! – szólította a katonáit Zion. Kinyitotta az ajtót, és látta, hogy a földön fekszik valamennyi. Ijedt tekintettel visszanezett az öregemberre, aki most még idősebbnek tűnt, szinte olyan volt, mint egy csontváz.

– Mit tettél velük?

– Egy ideig aludni fognak – felelte a fogoly, és összeaszott, elvékonyodott karjait kihúzta a bilincsből.

Zion a félelemtől remegő kézzel előrántotta fókuszpálcáját, de olyan szerencsétlenül tette, hogy a kapkodásban rögtön el is ejtette. A pálca jó másfél méternyire gurult tőle Pergamon lábai elé.

– Hogyan szabadultál ki? Hogyan intézted el az öröket? Nincs is fókuszpálcád. Az Ördögtől kaptad az erődöt, igaz? – hadarta, miközben a pálcája felé sietett. Pergamon csak mosolygott rajta.

– Amit tenni fogok veled, sajnos nem lesz túl kellemes számodra – mondta és mielőtt a fiú elérhette volna a fókuszpálcáját, fagyos kezével megérintette őt a homlokánál.

– Teara pakto exporto – suttogeta, mire Zion előtt forogni kezdett a világ, és ájultan összerogyott.

4. Fejezet

Úgy lüktetett a feje, mintha közvetlenül a fülei mellett templomharangokat kongattak volna. Jó néhány percig semmihez sem volt ereje. Lassan kinyitotta a szemét. Nagy kékséget látott mindenhol.

Kék az égbolt! Mint a festményeken. Ilyen nincs! Hihetetlen!

Egy csapásra elmúlt a fejfájása. Csak feküdt a hátán, és nem mozdult, attól tartva, hogy ha bármit is tesz, megtörik a varázslat – mert ez csakis valami gyönyörű illúzió lehetett, hacsak nem meghalt és a túlvilágra került. Ha ez valamilyen szemfényvesztés, akkor sosem akar visszakerülni a valóságba, de ha nem az, akkor viszont Pergamon elvéthetett valamilyen varázsszót, amikor a mágiájával számúzta, mert ha rajta múlt volna, akkor biztos egy fortyogó vulkán mélyére küldi.

Felült. Ezernyi virág illatától édes, lágy szellő kapott a hajába. Elcsodálkozott a zöld mezőkön, és a látványtól megrészegülve elindult egy találmra választott irányba. Gyakran meg kellett állnia, hogy beleszippantson egy-egy különleges virágba, és a maga módján mindegyiküket különlegesnek találta. Dimbes-dombos vidékre ért. Amikor feljutott az első magaslatra, és szétnézett a messzeségbe, ámulatba ejtette az újabb zöld mező, a számtalan bokor és fás liget, a titokzatos köd, ami megülte a tájat. Összébb húzta a zekéjét, így már nem zavarta, hogy hideg van. Cserjék és fák között vándorolt, tekintete cikázott az őt körülvevő természet láttán. Hol jobbra, hol balra nézett, hol felfelé, hol megbotlott egy-egy kiálló gyökérben. A madarak csivitelését hallgatta, és nem foglalkozott a többórás gyaloglástól sajtó lábaival.

Sejtelve sem volt róla, hol lehet. Az biztos, hogy nagyon-nagyon messzire került a Ziaszi Birodalomtól. Nem hitte volna, hogy bárhol is létezhetnek ilyen helyek.

Milyen gyönyörűséges minden! – gondolta, miközben figyelemmel követte a szivárvány színeiben pompázó pillangók táncát a levegőben. Egyszer már látott lepkét, egy nagy, ocsmány, szürke éjjeli pillangót, nyolcvéesen. Úgy megijedt tőle, hogy azonnal széttaposta. Utólag bánta, amit tett, mert jó lett volna a fiatalabb gyerekeket riogatni vele.

Besötétedett. A madárcsicsergést ciripelés váltotta fel. A gyaloglástól fáradtan lerogyott a fűbe, hátát egy öreg bükkfa törzsének döntve, és miközben azon ábrándozott, hogy miféle világba került, és még mi várhat rá, megmagyarázhatatlan fáradtság lett úrrá rajta. Nem sokáig aludt, az éjszakai erdő zajai felébresztették. Kíváncsian figyelt a titokzatos hangokra, de nem félt tőlük egészen addig, amíg közvetlen közélről ágropogást nem hallott.

Felmászhatnék a fára, gondolta, de már nem maradt rá ideje. Egy nagy testű, szőrös állat ugrott elő a bozótból, agyaráin megcsillant a holdfény.

Zion magára erőltetett nyugalommal próbálta csitítani a fenevadat. Sejtelve sem volt róla, miféle szerzet lehet.

Az állat röffentett egyet, majd hátat fordított neki, és elszaladt. A titokzatos erdei lényvel való találkozás után az éjszaka hátralevő részét a fa tetején töltötte.

Reggel kicsit fáradtan, de az új dolgok megismerésének gondolatától felbuzdulva, izgatottan vágott neki az ismeretlennek. Még délelőtt egy szakadékhoz ért. Meggondolatlanul kilépett a szélére, nem számítva rá, hogy a föld megreped a lábai alatt. A hatalmas kőtömb, amin állt, levált a peremről, és dübörögve zuhant a mélybe. Zion az utolsó pillanatban vetődött hátra, és megúsza a félszáz méternyi zuhanást. Amikor kissé megnyugodott, és sikerült összeszednie a bátorságát, elhatározta, hogy a kőfalon leereszkedik a mélybe. Szerencsére rengeteg kapaszkodót, kiálló követ, vastkos gyökeret talált, így néhány perc alatt biztonsággal leért a szakadék aljára. Észrevette, hogy a kőtömb, ami leszakadt a súlya alatt, pont egy állatra zuhant rá. Akárcsak az éjjeli lényt, ezt sem tudta beazonosítani, bár ami azt illeti, szerencsétlenül alig látszott ki valami a szikla alól: egy patában végződő, fehér szőrrel borított láb az egyik oldalon, a másikon pedig egy hosszú fehér, hegyes szarv letörött vége.

Különösebben nem érzett lelkiismeretfurdalást az állat haláláért, a történetekért a sziklát tette felelőssé, ami kis híján vele is végzett. Az övébe dugta a különleges szarvat, és továbbállt.

Délután korgó gyomorral és szája szélét harapdálva a kínzó szomjúságtól, ismét egy erdőn haladt keresztül.

Hátrapillantva hirtelen felfedezte, hogy valaki követi. Egy fiú, ágyékkötőben. Az idegen rámosolygott, és egy folyadékkal teli tömlőt meg egy tarisznyát – benne félig kilógó cipóval – nyújtott felé.

Zion elvette tőle, és gyanakvó tekintettel szaglászni kezdte a tömlő tartalmát.

A fiú jóízűen felnevetett a bizalmatlansága láttán, amitől Zion bosszús lett. Megkérdezte tőle, hogy mi van a tömlőben, de gyorsan világossá vált számára, hogy nem értik egymás nyelvét. Sőt mi több, biztos volt benne, hogy senkit sem hallott még ilyen nyelven beszélni. Mindenesetre úgy érezte, nem sokat veszíthet azzal, ha elfogadja az ételt-italt, mert nélküle nemsokára úgyis feldobná a talpát. A tömlő tartalma egyszerre savanyú és édes volt. Miután a fél cipót is magába tömte – soha ilyen finomat nem evett még – köszönetfélét dörögött a fiúnak, majd előhúzta a fehér szarvat, hogy odaadja neki viszonzásképp.

A fiú elsápadt, dadogva egy szót mondott, majd azt ismételve hátrálni kezdett.

– Ne félj, nem akarok semmi rosszat! – szólalt meg Zion. – Ez az ajándékom, amiért megmentetted az életemet. Gyere vissza! – kiáltott rá, amikor a fiú elkezdett szaladni előle.

Zion próbált lépést tartani vele, de hamarosan nyomát veszítette a fák sűrűjében.

Mi lehetett a baj? Lehet, hogy fegyvernek nézte a szarvat, és azt hitte, hogy rosszat akarok neki? Nem túl valószínű, gondolta. Pedig jó lett volna tudni, honnan jött. Néhány óra, és újra szomjas lesz; a fiú segíthetett volna neki eligazodni a vidéken.

5. Fejezet

Egy órával később patkányméretű, hatalmas fülű állatokat pillantott meg, amik nagyokat ugrálva, fejvesztve menekültek előle.

Ilyeneket már láttam egy legendáskönyvben, gondolta, de nem emlékezett rá, hogy hívták őket.

– Mi is a nevük? – tette fel hangosan a kérdést, hátha így jobban eszébe jut.

– Ezek nyuszik – szólalt meg egy vékonyka hang a magasból.

Zion egy apró, pillangószárnyas, hegyes fülű emberkét vett észre a feje fölött repkedve. Majdnem úgy nézett ki, mint az illúziótündér, amit varázslattal szokott létrehozni, hogy aztán a pegazuson ülő lovaggal lekaszabolja, csak ez igazinak tűnt.

– Te igazi vagy? – nyögte ki megdöbbenve. Ahonnan ő jött, effajta lényeket szintén csak a legendáskönyvekben látni.

– Mit értesz igazi alatt? – kérdezett vissza a tündér.

– Hát, hogy olyan hús-vér lény vagy, mint én?

– Van husim és vérem is – felelte a szeme előtt cikázva. – Picunak hívnak. Neked mi a neved?

– Hogyhogy beszéled a nyelvem? – kérdezte Zion ahelyett, hogy bemutatkozott volna.

– A népem mindenki nyelvét beszéli, legyen az ember, állat vagy bármilyen más élőlény.

– Hol vagyok? – érdeklődött Zion.

– Hát itt, előttem – mondta határozottan a tündér.

Zion a szemeit forgatta.

– Jó, de hogy hívják a helyet, ahol vagyok?

– Erdő.

A máguscsászár igyekezett megőrizni a nyugalmát.

– Rendben, de hova tartozik az erdő? Mi a birodalom neve?

Picu kíváncsi arcot vágott.

– Mi az a birodalom? – kérdezett vissza.

– A birodalom az egy olyan terület, aminek a népei összetartoznak és közös uralkodójuk van. Nektek ki az uratok?

A tündér a kobakját vakargatva töprengett.

– Azt hiszem, hogy a mi uraink a fák – felelte bizonytalanul.

Zionnak elment a kedve tőle, hogy bármi egyebet kérdezzen a kis jövevényről, de nem is lett volna rá ideje, mert ekkor ágyékkötős, lándzsás férfiak ugrottak elő a fák mögül, és körbevették. Köztük volt a fiú is, aki nemrég elszaladt előle. Most hevesen mutogatott rá az ujjával.

Érthetetlen szavakat makogtak, miközben körbeugrálták. Egyikük hirtelen kikapta Zion övéből a fehér szarvhegyet.

– Nem akartam rátámadni a fiúra – mentegetőzött a máguscsászár. – Ajándékba akartam adni neki. Valami furcsa lényé, amit egy kősziklával véletlenül agyonlapítottam.

A kis tündér megszólalt az idegenek nyelvén, amiből Zion azt gondolta, hogy lefordítja nekik a szavait.

Ezt követően az emberek rávetették magukat, össze-vissza rúgták, ütötték és harapdálták, aztán szorosan hátrakötötték a kezeit, és magukkal ráncigálták. Néhány szót is mormogtak haragosan.

– Megölted a szent állatukat, a Kacagányt – mondta Picu. - Neki köszönhatték a boldogságukat, ő látta el őket jókedvvel és úzte el a haragjukat és a félelmeiket. Most nagyon mérgesek rád.

– Mondd meg nekik, hogy véletlen volt! Nem akartam elpusztítani a szent állatukat. Egyszerűen csak lezuhant a szikla, amire ráléptem, az a valami meg alatta volt.

A tündér fordított, majd tolmácsolta Zionnak a válaszukat.

– Továbbra is dühöseks rád. A foglyuk vagy, a falujukba visznek, és őket fogod szolgálni.

Zion megállt, és megrázta magát.

– Én XXVI. Zion máguscsászár vagyok, a Ziaszi Birodalom ura. Nem tehetik ezt velem.

– Ezt nem tudom lefordítani nekik, mert nem értem magam sem. De nem érdekli őket az sem, ha valami faluvezér vagy. Ahogy mondtam, nagyon dühöseks rád, és az a büntetésed, hogy életed végéig szolgálnod kell őket.

Zion megpróbált kitörni. Át is verekedte magát két ágyékkötős férfin, de aztán elesett, és mivel hátrakötözött kezeit nem tudta kitenni maga elé, csúnyán beütötte a homlokát. Az ezt követő napokat legszívesebben kitörölte volna az emlékezetéből. Annyi megaláztatás érte, hogy a fekhelyén, a takaró alá bújva, amikor senki sem láthatta, sírva aludt el minden éjjel.

A falusiak még sosem hallottak a Zíási Birodalomról, s teljes mértékben semmibe vették, hogy uralkodói vér folyik az ereiben. Napkeltétől napnyugtáig dolgoztatták, latrinát pucolt, vizeshordókat cipelt, árkot ásott, a földeken dolgozott, és a családnál, ahol elszállásolták, nap mint nap takarítania kellett és rendet raknia, valamint segítenie a főzésben. Ráadásul a falusiak úgy viselkedtek, mintha minden családban meghalt volna valaki, aki a szívükhöz a legközelebb állt: sehol egy nevetés, egy kis kacaj, de még egy árva mosoly sem volt. Ezt tudta Zion a legnehezebben feldolgozni, és nem is volt képes megérteni őket. Hiszen mindenük megvolt: az erdő a rengeteg állattal, a virágos rétek, a kristálytisza vízű tó a falu közepén, a gyönyörű kék ég a ragyogó nappal, és még sorolhatná. Ők meg úgy viselkedtek a Kacagányuk elvesztése miatt, mintha tönkretette volna az életüket.

Egyik nap, amikor a konyhában takarított, és csak ő meg a család legfiatalabb tagja, egy hétéves fiú volt otthon, olyan dolog történt, amire ott-tartózkodása óta nem volt példa.

Annyira belemerült az önsajnálatba, hogy a tűzhelyen hagyott edényt puszta kézzel fogta meg, és jól megégette a tenyerét. Ráadásul ahogy elrántotta a kezét, az edény a földre zuhant, az asztal alá gurult, és kifolyt belőle az étel.

Zion tudta, hogy ezért meg fogják büntetni. A kisfiú meg csak állt az ajtóban és nézte, ahogy szerencsétlenkedik. Zion lehajolt az edényért, de olyan gyorsan akarta felvenni, hogy beütötte a fejét az asztalba, és az azon lévő tárgyak a földre gurultak – többek között egy agyagváza, ami darabokra tört. Zion kétségbeesett és egyszerre dühös arca láttán a fiú elmosolyodott.

Ziont először harag fogta el, de aztán tudatosult benne, hogy ez az első mosoly, amit érkezése óta látott. Szokatlan érzés kerítette hatalmába, és elhatározta, hogy kipróbál valamit. Megjátszott dühvel elindult a fiú felé, aztán direkt rálépett az agyagváza egyik darabjára, úgy tett, mintha megcsúszott volna, és hanyatt esett.

A fiú elnevette magát.

Zion egész teste libabőrös lett. Elhatározta, hogy most már végigviszi a játékát, és nagyokat röffentve, mint az az éjszakai állat, ami elől a fára akart menekülni, megindult a fiú felé. A gyerek, továbbra is nevetve, kihátrált előle a házból.

Zion utánavetette magát, de úgy csinálta, hogy beverje a homlokát az ajtófélfába, és háttal a földre zuhant. Kilógatta a nyelvét, jelezve, hogy neki annyi.

A fiú visított a nevetéstől, Zion pedig olyat érzett, amit előtte sosem. Örömmel töltötte el, hogy segített jókedvre deríteni valakit. Nem kellett hozzá Kacagány, csak egy kis púp a homlokára.

Másnap kint a szabadban, vízfordás közben ismét kísérletet tett, hogy megnevettesen másokat, csak most egy egész gyereksereg volt a szemtanúja annak, amit csinált.

Enyhén emelkedő domboldalon egy üres hordót görgetett maga előtt és eljátszotta, hogy hasra esik. Miután a vizeshordó keresztülgurult a hátán, felugrott, és jajgatva a nyomába eredt. Rávetette magát, és a hordóval együtt egészen egy fűzfa lábáig gurult,

majd felpattant és mintha mi sem történt volna, füttyörészve elindult újra felfelé a domboldalon a hordóval, és még háromszor előadta ugyanezt a produkciót. A gyerekek mosolyogtak, sokat nevettek, azonban a néhány felnőtt, aki szemtanúja volt a színjátékának, csak rosszálló pillantást vetett rá. De ez nem törte le Zion lelkesedését, nap nap után újabb csetlés-botlást talált ki, amivel felvidíthatta az egyre növekvő nézőseregét. És hamarosan a gyermekek jókedve ragályosan terjedni kezdett az asszonyok és a férfiak között. Az idősebb, besavanyodott lelkű falusiaknál más módszert próbált bevetni.

Picu a falu határában egy tölgyfa tetején lakott parányi kis házában, ami leginkább egy madáretetőre hasonlított. Zion a kőfallal körülvett falun belül szabadon mozoghatott, így felkereshette őt. Megkérte a kis tündért, hogy legyen a tolmácsa, és a segítségével elmesélte az idősebb falusiaknak, hogy ahonnan ő jött, az ég mindig sötét, csak szürke gombaerdők vannak, mocsár mindenütt, és a legszebb állatok, amiket életében látott a tőzegvarangyok és a lápi százlábúak.

Azt szerette volna elérni, hogy örüljenek jobban a saját gyönyörű világuknak, de szavaira csak a sajnálkozó, szomorú arcok száma nőtt meg; úgyhogy végül a gyerekeknél beválthoz hasonló trükkhöz nyúlt. Úgy vélte, hogy egy vicces történetre van szükségük nekik is, csak hirtelen nem jutott eszébe semmi a majomálarcos eseten kívül, amit felettébb kínosnak tartott a nyilvánosság elé tárni. Hogy miért is? Nem tudott rá válaszolni. De végül vett egy nagy levegőt, és megkérte a tündérkét, hogy fordítsa le a szavait, és elmesélte, hogyan lopakodott vissza hatévesen, feje búbjáig sárosan, trágyaszagot árasztva a kastélyba, miután a síró majomálarcos mutatóványos elől menekülve beesett a mocsárba. A jobb szemléltetés végett lehajolt, és egy marék sárral bekente a fejét. A falusiak nevettek.

Néhány hónap alatt sikerült elérnie, hogy mindenki ugyanolyan vidám legyen, mint a Kacagány elvesztése előtt.

A fogságba esése után öt hónappal egy kis ünnepség keretében eltörölték a büntetését. Többé már nem kellett szolgálnia senkit, és szabadon járhatott-kelhetett. Innentől elhagyhatta volna a falut, de nem állt szándékában. Mindene megvolt a boldog élethez, ami kellett... legalábbis egészen addig így gondolta, míg egy délutánon meg nem jelent a faluban Viator, a vándor.

6. Fejezet

Viator napbarnított arcú, középkorú, gesztenyebarna szakállú férfi volt. A falusiak még sosem látták korábban, de nagy szeretettel fogadták, étellel-itallal kínálták. Valamilyen rokon nyelvet beszélt velük, mert sok szavuk hasonlított, azonban Picu kellett hozzá, hogy megértsék egymást. Viator, elmondása szerint egy messzi déli birodalomban, Braburanban született, annak is egy északi tartományában. Kilenc nyelven beszélt, és azon a nyelven próbálkozott szót érteni a falusiakkal, amit az utolsó államban tanult, ahol járt.

Zion Picu segítségével megkérdezte tőle:

– A Ziázi Birodalomról hallottál-e? – Viator a fejét rázta.

Ziont nem különösebben keserítette el, hogy továbbra sem tudja, hol lehet. Jobban érezte itt magát, mint korábban a Ziázi Birodalom uraként bármikor.

– Mi elől menekülsz? – érdeklődött. Picu fordított.

Viator vidám arccal felelt.

– Nem menekül semmi elől – mondta a tündérke.

– Akkor mi az oka, hogy elhagyta a szülőfaluját? Elpusztította valami? Tűzvész? Földrengés? Haramiák? Vagy csak nem volt elég élelem?

Picu hosszú beszélgetésbe kezdett az idegennel, végül Zion felé fordulva így szólt:

– Sajnos nem értem, miért vándorol egyik helyről a másikra. Azt mondja, hogy a szülőfaluja ugyanolyan szép és gazdag, mint sok száz másik, ahol járt. Meg még olyat is mondott, hogy a tenger mélyén fekvő kagyló is valószínűleg boldog és jól érzi magát egész életében ugyanott heverve. De vannak olyan kis tengeri lények is, akik kíváncsiak, hogy mi lehet a víz felszínén túl, és akiknek megadatik, hogy megismerjék a tengeren túli világot; ők feltehetően nem azért hagyják el a tengert, hogy aztán a szárazföldön egy helyben pihenjenek, akár a kagyló a fenéken.

Zionnak aznap este nem jött álom a szemére. Másnap korán reggel felébresztette Picut, majd felkeresték a vándort, és megkérte, hogy ha elhagyja a falut, hadd mehessen vele. Viator beleegyezett.

Harmadnap Viator, vállán a tündérrel, megjelent Zion házában.

– Itt az idő – tolmácsolta Picu a vándor szavait, és Zion kérdés nélkül összepakolta kis holmiját.

A falu lakói nagyon elszomorodtak, amikor megtudták, hogy a barátjuk távozni készül.

– Azt mondják, hogy te voltál a Kacagányuk – fordított a tündér. – Attól tartanak, hogy a mókamesterük nélkül újra szomorúak lesznek.

Zion meghatódottan nézett rájuk.

– Picu, mondd meg nekik kérlek, hogy nem miattam volt jókedvük! Csak a saját elhatározásukon múlik, hogyan élnek az életüket. Lehet állandóan morogva, a rosszat keresve, félelemben, azon rágódva, hogy mennyi szörnyűség és szomorúság van, és lehet úgy is, hogy meglátják a szép dolgokat és nem veszik le róluk többé a szemüket. Köszönöm nekik, hogy befogadtak, sosem feledem őket.

Picu fordított, a falusiak pedig könnyes szemekkel, de mosolyogva a falu határáig kísérték, elbúcsúztak tőle, és hosszan integetve útjára engedték.

Zion izgatottan vágott neki Viator oldalán az ismeretlennek. Szomorúságát egy kicsit enyhítette, hogy Picu úgy döntött, egy darabig velük tart.

Észak felé vették az irányt, amerre még Viator sem járt, és nem tudta egyikük sem, hogy mi vár rájuk.

Késő délutánra egy ősöreg erdőbe értek. A fák olyan nagyok voltak, hogy nem látszott a tetejük, teljesen eltakarták a napot; többségük törzsét tíz ember sem tudta volna átölelni.

A megerőltető gyaloglástól kimerülten dőltek le egy bokor tövébe erőt gyűjteni.

Zion vászonkendőbe csomagolt süteményeket vett elő, megkínálta útitársait, majd maga is falatozni kezdett. Miután jóllakott, a kendővel megtörölte a száját, majd összegyűrte és a bokorba hajította.

Viator szúrós szemekkel meredt rá, és kérdezett tőle valamit, amit Picu így fordított le:

– Zion, te örülnél neki, ha egy erdei állat bemenne a házába és odapiszkítana az ágyadra?

Zion értetlenül meredt rá.

– Nem örülnék. Kifejezetten mérges lennék rá. De miért kérdezi?

Picu készségesen fordított.

– Az eldobott rongy olyan, mintha odapiszkítánál valaki lakhelyére. Azt kéri Viator, hogy ne csinálj ilyet – mondta Picu. – Egyébként is jól jöhet meg. Ha a nap erősen sütni kezd, bevizezzük, a fejünk köré tekerjük, és megvéd attól, hogy hőgutát kapjunk. Viator bemászott a bokorba a maszatos kendőért, majd zsebre vágta.

– Bocsánatot kérek – mondta szégyenkezve Zion, és amíg nem indultak tovább, kerülte Viator tekintetét.

Miután eleget pihentek, folytatták útjukat.

Picu idegen szavakat suttogott, miközben egyik fától a másikig röppent. Amikor Zion megkérdezte tőle, kihez beszél és miket mond, a kis tündér azt felelte, hogy a fákat köszönti.

Zion „ez megbuggyant” arckifejezéssel Viatorra sandított. A vándor hirtelen megtorpant és tisztelettudó tekintettel a magasba meredt.

Zion követte a pillantását, és a földbe gyökerezett a lába attól, amit megpillantott. Soha nem gondolta volna, hogy egyáltalán bárhol is létezhet ekkora fa. Néhány ága oly terebélyes volt, hogy egy regimentnyi ember elért volna rajta. Azonban nem a mérete ejtette döbbenetbe igazán, hanem a törzsén húsz-harminc méter magasban kidudorodó szempár, ami épp órá meredt. A fa törzse lassan, ropogva följük hajolt, közben az ágai úgy mozogtak, mintha viharos szél rázta volna őket.

Zion lába alatt megremegett a talaj. A máguscsászár belekapaszkodott egy kiálló gyökérbe, de mikor az elkezdett a karjára tekeredni, gyorsan elengedte, és megpróbált fogódzkodó nélkül talpon maradni.

Picu leszállt a földre, és hasra vetette magát a fa előtt, Viator pedig letérdelt, és mélyen meghajolt. Zionban felszínre tört az uralkodói vér, nem követte társai példáját, eszében sem volt tisztelegni egy fa előtt; kihúzta magát amennyire csak tudta, és farkasszemet nézett a növényóriással.

A gigász fülsiketítő recsegő-ropogó hangot hallatott. Picu lesütött szemmel sipákolva mondott neki valamit, mire az ismét mennydörögve válaszolt. A kis tündér döbönt szemmel Zionra meredt, karattyolt néhány szót, aztán a falény újabb recsegése mosolyt csalt az arcára.

– Miről beszélgettek? – kérdezte Zion idegesen.

– Apróság, merthogy azt mondja, így hívják, mégpedig amiatt, mert magkorában feleakkora volt, mint a magtársai, nem várja el tőled, hogy hajbókolj előtte, sőt ő hajol meg előtted a tisztelete jeléül, mert az egyetlen reménységük vagy, a fák megmentője. *Ahhoz képest, hogy mekkora szemei vannak, meglehetősen rosszul láthat, hiszen minden bizonnyal összetéveszt valakivel,* gondolta Zion.

– Ööö... nos hát, ha nincs harag, akkor mi tovább is mennénk. Mondd meg neki, hogy... majd vigyázni fogunk minden lépésünkre, nehogy letaposunk valami utunkba kerülő kis hajtást!

Picu készségesen fordított, majd tolmácsolta Apróság válaszát Viatornak, majd Zionnak is.

– Csak te mehetsz tovább, Zion. Azt mondja, hogy mi nem léphetünk be a szent ligetbe, de rád már nagyon várnak. Most el kell búcsúznunk egymástól. Pedig még jó lett volna együtt utazgatni, de így is lesz mesélnivalóm a falusiaknak.

– És ha nem akarok egyedül továbbmenni? – ellenkezett Zion.

– Sajnálom, mókamester, menned kell – felreppent és kis homlokát Zion homlokához érintette, majd pityeregve elszállt.

Viator rutinosabb búcsúzkodó volt a kis tündérnél. Lazán, mosolyogva, mélyen Zion szemébe nézett, biccentett, és már el is tűnt a fák között, amerre Picu is távozott.

Zion némán állt egy darabig. Megpróbálhatott volna utánuk rohanni, de nem tette. Az járt a fejében, hogy ugyan ki várhat rá a „szent ligetben”?

Apróság az ágával észak felé mutatott, Zion pedig kis tétovázás után, bizonytalan léptekkel elindult.

Egyenesen haladt egészen addig, míg be nem esteledett. Kezdett elbizonytalanodni, hogy bárki is várhat rá errefelé. Egy tisztásra ért. Ezernyi világító bogár pihent a

fűszálakon, olyan volt a rét, mintha a csillagos ég tükörképe lett volna. A tisztás közepén egy magányos kunyhó állt. Zion odament, és bekopogott az ajtaján.

Egy darabig semmi sem történt, majd lépteket hallott bentről. Az ajtó nyikorogva kinyílt, és egy legalább százévesnek tűnő asszonnyal találta szemben magát. Az öreg szeméből könnycseppek csordultak ki, ahogy őt nézte.

– Üdvözöllek a házamban, kedveském! A nevem Mama – köszöntötte, miközben göcsörtös ujjaival átnedvesedett szemeit törölgette.

Zion meghökkent a megszólításon, de egyvalami annál is jobban meglepte.

– Beszéled a nyelvemet? – kérdezte hitetlenkedve.

– Nem beszélem. Én a Szív Nyelvén szólok hozzád és te a Szív Nyelvén válaszolsz.

– Ez hogyan lehetséges?

– Ez csak egy egyszerű varázslat.

– A varázsláshoz fókuszpálca kell. Nálad nem látok olyat.

– Kis drágám, a fókuszpálcával való varázslás elveszi a természet életerejét. Ahhoz a varázslathoz, amit én művelek, nem kell a természet és fókuszpálcák sem. Én magamból nyerem ki az energiát a varázslatokhoz.

Ilyesféle mágiát az Ördög szolgája, Pergamon használt, gondolta Zion és közben bizalmatlanul méregette az öregasszonyt.

– Az Apróság nevű óriásfa azt mondta, hogy vár rám itt valaki. Te lennél az? – kérdezte ingerültebben, mint szeretete volna.

– Igen, aranyom, én vártam rád eddig – felelte elcsukló hangon Mama, és ismét megtörölte könnyes szemeit.

– Miért sírsz?

– Nagyon-nagyon régen látomásom volt a mágusokról, akik a korlátlan varázshasználatukkal elpusztítják a világot, és egy varázslóról, aki ezt képes lesz megakadályozni. A látomásom szerint a világ megmentőjével itt találkozom, és nekem kell őt felkészítenem a rá váró feladatra.

Az efféle beszéd ismét Pergamont juttatta Zion eszébe.

– Egy kevés energiát elvesz a mágus a természettől, amikor megidéz egy varázslatot, de ezeket a sebeket a természet könnyedén begyógyítja magán – oktatta ki az asszonyt. - Ennyi erdőt, mezőt, amit vándorlásom alatt láttam, egy seregnyi mágus sem lenne képes felemészteni, még ezer év alatt sem.

– Örülnék, ha igazad lenne, bogaram, de sajnos tévedsz. Ezek az erdők, mezők mind elpusztulnak a látomásomban, és te vagy az a megmentő, aki megakadályozhatod a világ megsemmisülését.

– Te biztosan rám vártál? Tényleg azt hiszed, hogy én vagyok, aki majd segít a mágusokat legyőzni? Tudod te egyáltalán, hogy ki vagyok?

– A Szív Nyelve egyből megmutatta, hogy te vagy az, akire vártam. Ennél többet nem is kell tudnom rólad.

– Sejtettem, hogy nem tudod, ki vagyok – mondta. – Azt legalább meg tudod mondani, hogy hol vagyok? Merre van a Ziaszi Birodalom?

– Te is hallottál, fiam, a Ziaszi Birodalom létrejöttéről? Még egy hete sincs, hogy megalakult. Zion császár egyesítette a régiókat, és a birodalom urává koronáztatta magát. Ziasz déli peremvidéke egyenesen északra, a vadonon túl mindössze két napi gyalogútra van a te fiatal lábaiddal.

Zion szíve össze-vissza kezdett kalimpálni. Cikáztak a gondolatai. A Ziaszi Birodalmat hatszáz évvel ezelőtt alapította I. Zion. A számtalan erdő, a kristálytisza vizű patakok, a kék ég – hát emiatt láthatta őket? Hatszáz évvel a múltba repítette vissza Pergamon varázslata, egészen az államalapításig. Az első, amit érzett: a veszteség. Elvettek tőle valami gyönyörűt, megfosztották valamitől, ami az övé kellett volna, hogy legyen.

Sokkolta, hogy ilyen gyönyörű tájak voltak régen a birodalom körül. Hatszáz év alatt a csodálatos erdők-mezők mind el fognak tűnni, és csak az elmúlás szagától áporodott mocsarak maradnak meg neki. A második érzés, ami az első fölé kerekedett, a tagadás volt.

– Nem, nem, nem, nem, ez lehetetlen. Ha igaz lenne, amit mondasz, akkor hatszáz évvel visszakerültem az időben. Időutazás nem létezik.

Mama közelebb lépett hozzá, felé nyújtotta volna a kezét, de Zion félrerántotta a fejét.

– Aranyoskám, már hogyan létezne – mondta Mama határozottan. – Az, hogy a fókuszpálcával hadonászó mágusok nem képesek rá, nem azt jelenti, hogy más sem. Aki a saját energiáit használja fel a varázsláshoz, utazhat az időben. Nekem se erőm, se bátorságom nem volt beleugrani az idő folyamába, de meg tudom tanítani neked, hogyan lehetséges. És minden egyebet is megtanítok neked kedveském, ami ahhoz kell, hogy megmenthesd a világot a mágusok pusztításától.

– A világ pusztulását nem a mágusok okozzák, hanem a lázadók és az Ördög – morogta a betanult dogmát.

– Édes fiam, ha az ördög létezik, akkor a mágusokban bujkál, és arra sarkallja őket, hogy a varázslataikkal elsorvasszák a virágos réteket.

Zion szólásra nyitotta a száját, de aztán úgy gondolta, hogy nincs értelme gyözködni az asszonyt a mágusok ártatlanságáról, inkább azt kérdezte:

– Ha szerinted én vagyok a megmentő, mondd meg nekem, hogyan mentem meg a világot!

Mama erre nem tudott válaszolni.

– Ha olyan nagy jók lennék, angyalkám, akkor a látomás hatására nem negyvenkilenc évvel ezelőtt kerekedtem volna fel a szülőfalumból és jöttem volna ide erre a tisztásra, hogy az érkezésedet várjam, hanem egy-két hete.

– Negyvenkilenc éve vársz itt rám?! – Zionnak tátva maradt a szája.

– Így van, aranyom. Negyvenkilenc évvel ezelőtt elbúcsúztam a családomtól, felkerekedtem az ismeretlenbe, míg végül rátaláltam a ligetre, amit álomban láttam.

– Miért áldoztál fel negyvenkilenc évet az életedből? – Ziont bosszantotta az öregasszony döntése.

– Valóban szép és boldog életem lehetett volna a családommal... ha nem lett volna a látomás. De láttam, amit láttam, és már nem lettem volna boldog azzal a tudattal, hogy az utódaim boldogtalanok lettek volna, hogy nekik egy pusztulásra ítélt világ jut csak. Drága fiam, mindent megteszek annak érdekében, hogy segítsek az utadon. Megtanítalak, hogyan nyerd ki magadból az energiát. Ha kicsit varázsolsz, elég egy nagyot pihenned majd. Nagyobb varázslatokkal azonban vigyáznod kell, mert azoktól egy pillanat alatt évtizedeket öregedhetsz.

Mit taníthatna nekem? – gondolta Zion, de nem volt szíve csak úgy faképnél hagyni azt, aki negyvenkilenc évet áldozott az életéből arra, hogy láthassa. Elfáradt, kint meg hideg volt, ezért beleegyezett, hogy marad éjszakára. Másnap azonban megmondta Mamának, hogy nagyon sajnálja, hogy ennyi évet várt rá, de tovább kell mennie.

– El kell jutnom a Ziaszi Birodalomba, nem maradhatok itt. Biztosan tévedsz velem kapcsolatban. Valaki másra vársz, nem én leszek az, aki megmenti a világot.

Nem akarta megsérteni Mamát, ezért nem osztotta meg az öregasszonnyal a gondolatait. Nem fog itt bohóckodni. A Ziaszi Birodalomba érve majd szerez egy fókuszpálcát, és akkor a rengeteg varázslat újra elérhető lesz számára. Nem fogja az idejét arra pazarolni, hogy fáradságos munkával megtanulja Mama varázstrükkjeit.

– Persze, drágaságom, tegyél úgy, ahogy tenned kell! – egyezett bele Mama Zion nagy meglepetésére. – Csak előtte reggelizz meg! Éhgyomorral nem engedlek utadra.

– Azzal egy vidám dalt dúdolgatva serényen nekilátott a reggeli elkészítésének,

kenyeret szelt, megvajazta, egy darab sajt is került a tányérra, aztán abbahagyta a dalolászást és gondterhelten körbenézett.

– Valami zöldségre is szükséged lesz. Hozd csak ide, fiam, azt a cserepet!

– Nincs rajta zöldség – mondta Zion a cserépben lévő zöldlevelű növényt méregetve, de azért eleget tett az öregasszony kérésének. – Köszönöm, de a leveleket nem enném meg.

– Ez egy paradicsompalánta – mondta Mama szelíden. – Nem kell leveleket enned, amikor ehetsz szép, érett paradicsomot.

Néhány szót mormogott és közben becsukta a szemét. A következő pillanatban Zion szeme láttára kivirágzott a növény, és ökölnyi méretű paradicsomok jelentek meg rajta.

– Ezt meg hogyan csináltad?

– Úgy hiszem, ez megint egy olyan dolog, amire a fókuszpálcás mágusok nem képesek. Egy aprócska csoda. Ha érdekel, szívesen megtanítom neked.

Zion elszántan bólogatott. Meg is feledkezett róla, hogy az imént még odébb akart állni. Mama így szólt:

– Csak csukd be a szemed, és képzelj el magad előtt a szép nagy paradicsomokat a növényen! Ha olyan élesen látod, mintha tényleg ott lennének előtted, akkor már csak egy parányi lépés választ el a csodától.

Zion figyelmesen végighallgatta Mamát, aki fáradhatatlanul mondta és mondta, mit kell tenni ahhoz, hogy a belső energiák szabadon áramolhassanak a testéből a növénybe. A nap végére saját maga is paradicsomokat teremtett, és életre tudott kelteni egy elhervadt virágot is. Ekkor szégyenkezve bocsánatot kért Mamától, amiért bolond vénasszonynak hitte. Kíváncsi volt, mire lehet még képes az asszony, ezért úgy határozott, hogy mégiscsak marad egy darabig. A következő napon Mama egy esőfelhőt csalt a liget fölé, és Zionnak is megtanította, hogyan csinálja. Ziont estére annyira kifárasztotta az újfajta varázslás, hogy ha szándékában is lett volna odébbállni, akkor sem tudott volna tíz lépésnél többet megtenni. A tizedik napon a Mama által tanított mágiát alkalmazva egy nyakatörött énekesmadarat sikerült visszahoznia az életbe, s ettől a pillanattól kezdve már egyáltalán nem akart elmenni egészen addig, amíg Mama át nem adja neki az összes tudását.

– Embereket is fel lehet támasztani? – kérdezte olyan izgatottan, hogy majd' kiugrott a szíve a helyéről.

Mama mélyen a szemébe nézett.

– Sose próbáld ki emberen, mert működni fog... de a lelket nem lehet visszahozni.

Zion körbeugrálta Mamát.

– Taníts! Taníts meg mindent, amit tudsz! Meg akarom tanulni, hogyan lehet vihart, földrengést, árvizet csinálni és megszüntetni! Taníts meg az időutazásra! Kedvemre ugráncsozhatnék az időben. Taníts meg rá még ma!

Mama a fiú megszállottan csillogó szemét figyelte és így szólt:

– Az én hibám, Kedveském. Túl gyors iramot diktáltam, magam is fellelkesültem, hogy ilyen lendülettel haladsz, és úgy szívod magadba a tudást, hogy nem győzők álmélni. Nekem hosszú hónapokra volt szükségem, hogy megtanuljam azt, amit te tíz nap alatt elsajátítottál. De ez a gyors fejlődés veszélyes is lehet. Egy kis időre abbahagyjuk a varázslatok tanulását, és inkább másra koncentrálunk.

– De én tanulni akarok! – emelte fel Zion a hangját.

– Tanulni fogsz, csak épp valami mást – súgta Mama a fülébe.

– Micsodát?

– Idejében megtudod – mosolygott rá Mama. – Mindketten érezni fogjuk, ha készen állsz rá, hogy újabb varázslatokat ismerj meg.

Másnap Zion arra ébredt, hogy Mama fölé magasodik és egy bottal böködi az oldalát.

– Fiatalúr, ideje kimászni az ágyból, nehogy lemaradjunk a napfelkeltéről.

Néhány perccel később már az erdőben gyalogoltak. Mama a botjára támaszkodva bicegett elől, Zion pedig a szemét dörzsölgetve, nagyokat ásítva követte.

– Hová megyünk? – nyöszörögte Zion.

– Már meg is érkeztünk – Mama egy terebélyes bokorra mutatott előttük, majd bebújt a sűrű leveles ágak közé. – Gyere utánam, aranyoskám!

Zion alig hallhatóan morogva követte. Bár szerencsére nem volt tüskés a növény, az ágak így is több helyen felkarcolták a bőrét, és megszúrták a hasát, oldalát.

Mama a levelek takarásában kényelembe helyezte magát, Zion pedig mérgében az alsó ajkát harapdálva, türelmetlenül toporgott mellette.

– Mit csinálunk itt? – kérdezte szúrós szemeket meresztve az öregasszonyra.

– Psszt! – pisszegte le Mama. – Csak maradj csendben, ne izegj-mozogj!

Zion két teljes percet volt képes csendben maradni.

– Mire várunk? – suttogta, amire egy újabb „Psszt!” választ kapott.

– Mit tanulok ebből? – kérdezte öt perccel később, egyáltalán nem suttogva.

– Türelmet tanulsz, kis drágám – Mama mosolya most kifejezetten idegesítőnek tűnt Zion számára.

Homlokát a bokor egyik ágának támasztotta és százig elszámolt magában, aztán Mamára nézett.

– Sokáig maradunk még? – dörmögte.

Mama gyengéden megcirógatta az arcát.

– Csukd be a szemed és mondd meg, hányfelé hangot hallasz?

– Nem hallok semmit. Néma az erdő. Még bizonyára az állatok is alszanak – vágta rá dühösen Zion.

– Fülelj! – biztatta Mama.

– Csak a gyomrom korgását hallom.

– Ha négy hangot felfedezel a gyomrod korgásán kívül, hazamegyünk reggelizni.

Zion becsukta a szemét, de hiába koncentrált, az erdő csendesebb volt, mint egy kriptá.

Lágy szellő kapott a hajtincseibe.

– A szél! – kiáltott fel. – Hallom a szellő hangját. És a fák leveleinek zizegését is. Az már kettő.

– Már kettő – helyeselt Mama.

Zion felbuzdulva attól, hogy hamarosan visszatérhet a kunyhóba, lelkesen hallgatózott tovább.

Valahol a közelben huhogni kezdett egy bagoly.

– Három – mosolygott elégedetten Zion.

– Igen, három: bagolyhuhogás. Néha jól jön egy kis szerencse a cél elérése érdekében – mondta Mama.

Azonban úgy tűnt, hogy Zion szerencséje ezzel véget is ért, mert hiába fülelt vagy fél órán át, semmi egyebet nem hallott.

– Olyan, mintha egy madár kopácsolna a csőrével nagyon-nagyon messze – füllentette, mert már borzalmasan elege volt a várakozásból. A nap is felkelt már. Hova tűntek az énekesmadarak? Miért nem tölti be madárcsivitelés az erdőt?

– Nem kopácsol semmi – felelte Mama.

– Nem olyan jó a hallásod, Mama, mint nekem. Bizony hogy kopácsol, ha mondom.

– Kizárt, hogy bármi is kopácsolna. A hallásommal nincs semmi baj, drágaságom. Inkább a te türelmeddel van probléma, no meg az igazmondásoddal. Jómagam azt is hallom, hogy fél méterre a lábad alatt egy lótetű ás.

Zion nem tudta, mi az a lótetű, és nem is akarta megtudni. Mama nyugodt hangja alapján nem tűnt veszélyesnek.

– Kizárt, hogy hallod – mondta határozottan.

– Áss le, de ha ott lesz, akkor megeszed! Úgyis csak a korgó hasadra tudsz gondolni. Zion nem mert leásni, inkább csendben maradt, és várt türelmesen, hátha megszánja egy énekesmadár egy aprócska füttyel.

És ekkor végre megtörtént. Valahol messze egy madár kétségbeesett csiripelésbe kezdett.

– Egy madár az – szólalt meg Zion örvendezve, majd azonnal el is tűnt a mosoly az arcáról. – Szerintem bajban van.

– Így van, jól gondolod. A földön fetreng, valószínűleg eltörött a szárnya, és egy ragadozó, egy farkas készül, hogy felfalja.

– Ezt nem hagyhatjuk. Csapj le egy villámmal arra a farkasszörnyetegre!

– Olyat én nem tudok csinálni – felelte lány hangon Mama – de ha meg szeretnénk menteni a madárkát, elég lenne elijeszteni a farkast... de nem teszünk ilyet.

– Miért nem? Megeszi a madarat.

– Így van, érzem a szagáról, hogy a farkasnak apró kölykei vannak. A kölykeinek kell a madár, hogy ne haljanak éhen.

– Nem érdekel. Kergessük el!

– Nem tesszük – mondta Mama továbbra is nyugodt hangon. – Ez a természet rendje. Nem fogunk beavatkozni. Viszont jó hírem van: felfedeztél négy hangot, úgyhogy hazamehetünk.

Zion egyáltalán nem volt boldog. A fáradtság már egy ideje kiment a szeméből, és az ételre sem tudott most gondolni. Ráadásul az erdő madarai, mintha csak őt akarták volna bosszantani, mintegy vezényszóra csivitelésbe kezdtek, de legalább elnyomták a szárnyatörött madár kétségbeesett hangját.

A következő nap déltájban, maga sem értette, miért, de még mindig a sorsára hagyott madár körül jártak a gondolatai egészen addig, míg fel nem figyelt arra, hogy Mama karján egy kis mókus farokcsóválva le-fel rohangál, és közben halkán csipog.

Mama a mókushoz hasonló hangot hallatott, majd felpattant a hintaszékéből, magára öltötte köpenyegét, felkapta botját, és így szólt Zionhoz:

– Gyere, fiam, kirándulunk egyet ma is!

– Az előbb beszélgettél a mókussal? – kérdezte hitetlenkedve Zion.

– A mókus aggódik valami miatt, és ezt tudatta velem.

– Beszélsz az állatok nyelvén? Minden állattal tudsz beszélni?

– Többnyire. Nem egy bonyolult dolog, aranyom. Megtanítalak majd rá később.

Kilépve az ajtón, meleg szellő csapta meg az arcukat. Mama a kunyhó oldalában álló faládából előhalászott két széles karimájú szalmakalapot, és az egyiket Zion fejére nyomta, nehogy leégjen a tűző napon.

– Ilyen forróságban a legjobb lenne egy hús patak vagy tó vizében ücsörögni – mondta Mama. – Te tudsz úszni?

– Két-három hónappal ezelőtt egy faluban megtanultam – jelentette ki Zion büszkén. Ahonnan ő jött, a hatszáz évvel későbbi világban senki sem tudott úszni. Folyók és tavak hiányában ilyesfajta képességre nem igazán volt szükség. – Imádok úszni – jelentette ki.

– Jó. Az nagyon jól jöhet még.

Fél órával később, a mókust követve megérkeztek úticéljukhoz. A sűrű nádas takarásában egy tó rejtőzött.

Zion először az orrfacsaró bűzre figyelt fel, majd a nádat félrehúzva a szag forrását is meglátta: elpusztult madarak százai lebegtek a vízfelszínen.

– Az egész rajjal végzett egy ragályos kór – szomorkodott Mama. – Ha nem cselekszünk azonnal, megfertőzik a vizet, és elpusztul a tó állatvilága. Minél előbb el kell távolítani a tetemeket. Segítesz, egyetlenem? Hajlandó vagy beúszni értük?

Zion leplezetlen undorral nézte a tavat, majd aggodalmas hangon így szólt:

– Szerintem már most fertőző a víz. Ha bemegyek, lehet hogy megbetegszem.

– Így van – bólogatott Mama.

– Szóval ezért kérdezted, hogy tudok-e úszni. Te már tudtad, hogy ez lesz – Zion hol az öreganyóra, hol a felpuffadt tetemekre nézett, majd nagyot sóhajtott. – Rendben, megcsinálom, amit kérsz, de utána folytatjuk a varázslattanulást.

– Ez nem így működik, fiam – mondta szelíden Mama. – Vagy önzetlenül segítesz, vagy sehogy. Mindkét esetben pontosan ugyanakkor tanítalak tovább varázsolni.

– Az egész napom rámenne, mire végeznék – gondolkodott Zion hangosan. – És azt mondod, nem lenne belőle semmi hasznom.

– Ha mindenki ehhez hasonló jócselekedetekkel járulna hozzá a világ jobbá tételéhez, minden más lenne. Ha mindenki hátat fordítana, ahogyan te szándékozol most, akkor... – Mama nem fejezte be, de Zion nagyon is könnyen el tudta képzelni, milyen világ lenne akkor.

Nem szólt semmit, csak derékig levetkőzött, és belegázolt a tóba. Majdnem elhányta magát a szagoktól, de nem hagyta abba egészen addig, amíg az utolsó tetemet is ki nem halászta. Besötétedett, mire végzett.

– Büszke vagyok rád, Zion – mondta Mama. – Gyere, menjünk haza!

Zion még aznap éjjel belázasodott, kis megszakításokkal egy napon keresztül hányt, és annyi ereje sem volt, hogy kimásszon az ágyából. Mama egy teljes héten keresztül gondját viselte, míg végre felépült.

Zion élvezte a napsütést és a lágy nyári szellőt. A friss levegőtől újra erősnek érezte magát. Jó volt újra egészségesnek lenni. Az ember csak akkor tudja igazán értékelni az egészséget, ha valami baja van, vagy ha épp kigyógyult valami nyavalyából. Rendkívül izgatott volt, ugyanis Mama azt mondta neki, hogy aznap egy újabb próba vár rá, ami nagymértékben meghatározza, hogy mikor folytathatja varázstanulmányait. Már több mint egy órája maguk mögött hagyták a kunyhót, és egy hegy lankás oldalán caplattak felfelé. Zion néha-néha hátranézett, hogy a lent elterülő erdőben gyönyörködjön.

Hamarosan egy barlang szájához értek.

– Egy hosszú járat vezet keresztül a hegy gyomrán. A túloldalon fogok várni rád. Nincs más teendőd, mint végigmenni a barlangon. Ha sikerül, akkor már csak egy aprócska feladat választ el attól, hogy tovább tanítsalak.

– Ez egyáltalán nem tűnik nehéznek. Mi van a barlangban, amiről nem tudok?

– Egy szörny – mondta Mama mosolyogva.

– Nagyon vicces vagy – reagált rá Zion szintén mosolyogva. – Akkor megyek is.

– Menj, menj, aranyom!

Zion alighogy belépett a hasadékon, visszapillantott Mamára.

– Nincs véletlenül egy lámpás vagy legalább egy gyertya nálad? Vaksötét van idebent.

– A sötétség a próba része. Nem vihetsz be magaddal semmit, de megnyugtathatlak, hogy nem tudsz eltévedni. A járat mondhatni egyenes, épp csak egy kicsit kanyarodik, és nincsenek elágazók.

Csak szépen végigsétálok a folyosón, nem nagy ügy, gondolta Zion, de aztán ahogy mind mélyebbre hatolt, és a sötétség egyre sűrűsödött körülötte, a bátorsága megfogyatkozni látszott. Visszapillantott a barlang szája felé. A külvilág fénye apró pont volt a távolban, s néhány lépéssel később már semmit sem látott belőle.

Máguscsászár vagyok, nem egy taknyos kisgyerek, aki megjíjed, ha egyedül hagyják a sötétben – próbálta megnyugtatni magát. Amennyire vissza tudott emlékezni, körülbelül öt-hatéves lehetett, amikor félt éjjelente a sötétben. Hétévesen már biztosan nem. De akkor a palota biztonságában volt a saját szobájában, és nem egy ismeretlen barlangban.

Remegni kezdtek a lábai, és minden egyes lépés megtétele egyre nehezebbé vált számára. A falhoz botorkált, és nekidőlve erőt gyűjtött az út folytatásához.

Mama biztosan nem küldene olyan helyre, ami veszélyes, vélekedett. Nem azért várt rám negyvenkilenc évet, hogy aztán feláldozzon egy próba kedvéért. Ez nyilván a bátorság próbája. Csak le kell győzni a félelmemet. A legjobb, ha elindulok, meg sem állok, és nem gondolok semmire.

Először a szemben lévő fal felé indult, hogy megállapítsa, milyen széles a folyosó. Öt lépés után már bele is ütközött a kőfalba. Bal kezét a falon tartva továbbment.

A fertőző vízbe is beküldött, kis híján bele is haltam, villant az agyába. Miért lenne ez kevésbé veszélyes? – alighogy megfogalmazódott benne ez a kérdés, egy-két lépésnyire tőle, jó három méter magasságban egy vörösen izzó szempárt fedezett fel. Ijedtében hatalmasat üvöltött, majd hanyatt-homlok rohanni kezdett visszafelé a járatban. Az ismeretlen valami szorosan a nyomában lihegett, dübörgő lépteinek visszhangja olyan kényszerképzetet keltett Zionban, mintha üldözője utolérte, majd rajta átgázolva hagyta volna őt, és a barlang kijárata felől közeledett volna vissza felé.

– Már vissza is értél? – kérdezte Mama, amikor Zion kiment a szabadba. Zionban ekkor két dolog tudatosult: az egyik, hogy még mindig üvöltött, a másik pedig, hogy egy ideje nem hallotta a lény trappolását maga mögött. Abbahagyta az üvöltést.

– Egy szörny – dadogta sűrűn pillantgatva a hasadék felé.

– Igen, egy szörny – helyeselt Mama.

– Azt hittem, hogy csak tréfálsz, amikor mondtad, hogy egy szörny van bent.

– Nem csinálok olyat, drágaságom. Ez annál komolyabb dolog.

– Miféle szörny ez? Egy sárkány?

– A titokzatos szörny a próba része. Nem beszélhetek róla.

– Itt kint biztonságban vagyunk tőle?

– Teljes mértékben.

Zion kicsit megkönnyebbült.

– Azt mondtad, hogy a túloldalon vársz rám – szólalt meg, miután rendezte kusza gondolatait.

– Igen, így van... de azt nem mondtam, hogy mikor.

– Vagyis biztos voltál benne, hogy nem most lesz az – állapította meg Zion. – Ezek szerint úgy gondolod, hogy valamikor később fogok átjutni? Tehát újra nekivághatok a próbának?

– Persze, kincsem, akárhányszor megpróbálhatod.

– Én oda többé be nem megyek.

– Dehogyanisnem – mondta Mama mosolyogva.

Hazafelé Zion ment elől, szapora léptekkel, hátra-hátrapillantgatva. Mama szavai ellenére nem volt biztos benne, hogy a titokzatos szörnyeteg nem veszi-e üldözőbe őket.

Mamának többször rá kellett szólnia, hogy ne rohanjon olyan gyorsan, mert az öreg lábaival nem bírja követni, meg nem is örülne neki, ha a fiú a nagy sietségben megbotlana, elesne és eltörné vagy kifecamítaná a lábát.

Hazaérve Zion belülről bereteszelte az ajtót, és aznap már ki sem dugta az orrát a kunyhóból.

Éjjel rémálmai voltak, verejtékezve riadt fel. Százfeleképp elképzelte az izzó szempár gazdáját: tűzokádó sárkányként, óriásdenevéreként, gigantikus meztelencsigaként, hatalmas pókként és így tovább.

Másnap megpróbálta kiszedni Mamából, hogy miféle szörnyeteg lapul a barlang mélyén, de az öregasszony hajthatatlan volt, nem árulta el.

Zion kérte tőle, hogy találjon ki másik próbát, de Mama nem ment bele.

– Szembe kell nézned a félelmeiddel. Nem menekülhetsz egész életedben előlük. Miféle élet lenne az? – ennyit mondott Mama, nem többet, és magára hagyta a kunyhóban.

Teltek az órák, és még mindig nem tért vissza. Zion fel-le járkált a helyiségben, mint valami fogságba esett nagymacska, végül megtorpant az ajtó előtt, nagy levegőt vett, és kilépett a szabadba. Kora délután volt, enyhén fújt a szél.

– Merre vagy, Mama? – kiabálta, de nem érkezett válasz. Eltávolodott a kunyhótól. Megnézte a közeli helyeket, de sehol sem találta.

A barlangnál vár, gondolta, és bizonytalan léptekkel elindult a hegy felé.

– Mindjárt esni fog, fiacskám – fogadta Mama e szavakkal a barlang bejáratánál. – Ha nem szeretnél megázni, menj be mihamarabb!

– Melyik oldalon fogsz várni rám? – kérdezte Zion, de Mama nem felelt, csak mosolygott.

Zion számára az első néhány lépés megtétele volt a legnehezebb, pedig ott még látott is valamennyire. Mikor elnyelte a sötétség, nem rettent meg, lehajolt, kitapogatott a földön egy ökölnyi méretű hegyes követ, és azt fegyverként szorongatva a markában megindult előre.

Egy idő után úgy érezte, hogy mélyebbre jutott a járatban, mint első alkalommal, s halovány remény támadt benne, hogy a szörny nem is tartózkodik a barlangban, így egyszerűen csak elsétálhat a kijáratig. De abban a pillanatban szinte közvetlenül előtte felizzott a két szemgolyó – a szörny talán aludhatott eddig és most nyitotta ki a szemeit. Zion a homlokán érezte a bestia jeges leheletét.

Most nem üvöltött fel, a markában tartott követ összeszorított fogakkal a lény felé hajította, de még csak el sem találta. A kő a mennyezetnek csapódott, és olyan nagy szikrákat vetett, hogy Zion egy másodpercre láthatta, hogy mivel áll szemben. A szörnyeteg egy óriási medvére hasonlított, csak épp ott, ahol egy normális medvének a fülei lettek volna, egy-egy hosszú csáp nőtt ki a fejéből, melyekkel a fiú felé tapogatózott.

Innentől kezdve ugyanaz játszódtott le, mint korábban: Zion futott, és közben torkaszakadtából ordított.

– Szerencséd van, aranyom, épp elállt az eső – köszöntötte az öregasszony.

– Miféle borzalmas rémség ez? – fakadt ki Zion. – Ez hatalmas, esélyem sincs ellene. Taníts valamilyen varázslatot, amivel legyőzhetem! Így nem lehet teljesíteni ezt a próbát.

– Minden ott van nálad, amire szükséged van a próba teljesítéséhez. Ne kételkedj magadban!

– De hogyan sikerülhetne? – nyöszörögte megtörten – Másodszor is kudarcot vallottam.

– Ahogy látod, életem, ezen az oldalon vártam rád. Ezzel csak annyit szeretnék mondani neked, hogy még nem álltál készen, de egyszer majd sikerülni fog. És nem vallottál kudarcot. Gondold csak végig, hogy mi történt most másképp, mint korábban, és az így szerzett tudást használd fel legközelebb!

A hazautat néma csendben tették meg. Zion egész végig Mama szavain és a barlangban történeken rágódott.

Másnap már pirkadatkor a hasadék szája előtt állt.

– Találkozunk odaát – mondta Mamának és bevetette magát a sötétbe.

Most két követ keresett, s miután ráakadt a megfelelőkre, egymásnak csapta őket, s így minden egyes ütéskor a szikráktól felfénylett a barlang, s több mint tíz lépés távolságra ellátott.

Ennek köszönhetően figyelte arra, hogy egy ponttól kezdve a járat szűkebb lett, a szélessége körülbelül négy méterről háromra csökkent.

A rémséggel való találkozás most nem ijesztette meg annyira. Mielőtt a fenevad megindult volna felé, Zion megállapította, hogy teljes egészében kitölti a járatot, esélye sem lenne elrohanni mellette. Mielőtt a szörny eltíporhatta volna, elkezdett visszafelé futni, közben elszántan pattogatva a köveket, így azt is láthatta, hogy üldözője csak a szűk járat végéig követte, ahol kiszélesedett a barlang, oda már nem ment utána.

– Ezt a próbát nem lehet teljesíteni – rontott rá Zion Mamára, amikor kiért a barlangból. – És te ezt nagyon jól tudod, azért vagy itt és nem a barlang másik végén.

– Nos, ezúttal elmaradt a kétségbeesett ordibálásod. Egészen megleptél. Határozottan fejlődsz.

– Hallod amit mondok, Mama? Ezt. Nem. Lehet. Megcsinálni – mondta erőteljesen artikulálva, erős nyomatékot adva minden szónak. – Taníts tovább a varázslatokra! Parancsolom! Negyvenkilenc évet vártál rám, hogy felkészíts. Taníts varázslatokat, különben hogy a csudába mentsem meg a világot?

– Semmiképp sem úgy, hogy megfutamodsz és itt óbégatsz – felelte amaz hűvös, kemény hangon.

Mama mindig mosolygott és kedves volt hozzá, ezért ez a hangnem meglepte Ziont.

– Azt várod el tőlem, hogy küzdjek meg a szörnyel a pusztá kezemmel? – kérdezte fegyelmezett hangon.

– Használd a köveket, és bízz a megérzéseidben! – mondta Mama, és elindult, hogy megkerülje a hegyet.

Zionnak a torkában dobogott a szíve. Az, hogy látta Mamát a barlang másik kijárata felé indulni, határtalan önbizalmat kölcsönzött neki.

Fogalma sem volt róla, mit fog másképp csinálni, mint az előbb, de újra belépett a hasadékra a szikrázó kövekkel a kezében. Elérte azt a részt, ahol összeszűkült a folyosó, s elszántan továbbment, míg meg nem pillantotta a felé trappoló szörnyet.

Nem férek el mellette, állapította meg ismét. *De nem rohanok el.*

Egymáshoz ütötte a köveket, és szembesült vele, hogy mindössze néhány méter választja el a fenevadtól.

A magasba emelte a hegyes köveket, és újra összepattintotta őket. Már csak két lépésnyire volt tőle a szörnyeteg. Megcsapta a lény hűvös lehelete.

Vágd hozzá a köveket, mielőtt eltípor! – parancsolta magának.

Most! – ez a pillanat lett volna az utolsó esélye lesújtani rá a hegyes kövekkel, de habozott, és ez éppen elég volt arra, hogy rájöjjön az igazságra. A szörny nem akarta sem megenni őt, sem agyontaposni. A lény, alighogy csápjai hozzáérték Zion homlokához, azon nyomban megtorpant. Nem támadt rá, csak lágyan bökdöste az arcát. Dermesztő hidegek voltak a tapogatói, és Zion másodpercek alatt remegni kezdett. Úgy érezte, hogy a lény elszívja a hőt a testéből.

Csak melegre vágyik, döbrent rá Zion és lassan hátrálni kezdett, egészen addig a pontig, ahol kiszélesedett a járat. A szörny ott megtorpant, ahogy korábban is. Zion a csontjáig hatoló hideg érzés ellenére lekapta zekéjét, lehajította a földre, és néhány kőpattintásnak és szikrának köszönhetően lángra lobbantotta a szövetet. A szörnyeteg elősornfordált a szűk járatból és a tűz mellé kuporodott, így Zion épp elérhetett mellette.

A túloldalra Mama már várta.

- Honnan tudtad, hogy most sikerülni fog? – kérdezte tőle.
- Látnok vagyok – mosolygott Mama.
- Kiálltam a bátorság próbáját – jelentette ki Zion. – Azt mondtad, hogy ha ez a próba sikerül, akkor már csak egy kis feladat választ el attól, hogy tovább tanulhassak.
- Ez nem a bátorság próbája volt – mondta Mama. – Ez a próba arról szólt, hogy soha ne add fel. Egyébként úgy van, ahogy mondd. Egyetlen próba maradt hátra, de arra már csak holnap kerítünk sort.

A következő nap Mama az izgatott fiút egy jól megtermett fenyőhöz vezette, amely a körülötte növő fák fölé magasodott.

– Mássz fel, fiam, a fa csúcsára, egészen addig, ahol a diadola madár fészke van! Nézz alaposan körül és akkor meg kell látnod valamit! Mindössze ennyi a feladatod. Ha sikerrel jársz, még ma megtanítalak egy új varázslatra.

Több se kellett Zionnak, megragadott egy lelógó ágat, és felhúzódkodott. Szerencsére a fának rengeteg ága volt, így könnyen tudott haladni. Félúton letekintett, de bár ne tette volna. Sokkal magasabbnak tűnt a fa onnan, mint lenről.

Mama kedvesen integetett neki.

Zion visszaintegetett, majd mászott tovább, most már lassabban és megfontoltabban. Minél magasabbra jutott, annál jobban érezte, hogyan inog a szélben a roppant fatörzs. Maga mögött tudta az út háromnegyed részét. A fenyő törzse itt alig volt vastagabb Zion derekánál.

Összeszedte minden bátorságát, és lenézett. Az ágaktól és levelektől nem látta a fa alját, így Mamát se.

– Mindjárt fenn vagyok! – kiabálta, de csak a süvítő szél válaszolt neki.

Az ág, amibe kapaszkodott, hogy felhúzza magát, erősen meghajlott; Zion gyorsan újabb kapaszkodót keresett magának. Most már csak felfelé nézett, alig nyolc méterre lehetett a cél. A fa törzse karvastagságúra soványodott, az ágak megritkultak, jó ha méterenként volt egy olyan, amiben megkapaszkodhatott.

Vajon mit kell meglátnom? Körülnézett, de semmi szokatlant nem fedezett fel. Erdő mindenütt, bármerre is fordult. No meg hegyek a távolban. Észrevette legfelül az apró fészket. Kevesebb mint öt méter választhatta el tőle. Felette a magasban egy fekete tollú madár körözött.

Éles reccsenéssel tört el az ág, amin állt, és mire meg tudott kapaszkodni a fatörzsben, egy métert zuhant lefelé. Bal karját és tenyerét felhorzsolta, vércseppek hullottak a homlokára.

Úgy érezte, mintha a szíve a torkában dobogna, hangosan zihált, miközben vasmarokkal szorította magához a fát.

Lassan elkezdte magát felhúzni a következő áig, ami kisujjni vastag volt csupán, és egyáltalán nem volt biztos abban, hogy meg fogja tartani a testét.

Négy méterrel a cél előtt merült fel először benne, hogy nem fog felérni a csúcsra.

Túl vékonyak az ágak, maga a fatörzs sem tarthat meg, gondolta, de azért remegő kézzel feljebb húzta magát néhány centiméterrel.

„Soha ne add fel!” – jutottak eszébe Mama szavai. Még több mint három méterre volt a csúcstól. A fenyő itt már úgy hajlongott a szélről, hogy Zionnak mindkét remegő kezével teljes erőből kellett kapaszkodnia, hogy le ne vesse magáról a fa. Elszántan mászott tovább.

Halk reccsenést hallott közvetlenül a lába alól. Megtorpant. Néhány hosszú másodpercig levegőt is elfelejtett venni.

A fészek alig néhány karnyújtásnyira volt tőle. Jobbra-balra nézett a messzeségbe, végül le a mélységbe, majd csalódottan elkezdett lefelé mászni...

– Nagyon izgultam érted, egyetlenem – fogadta Mama, amikor leért. – Mondd el, hogy mit láttál!

– Semmit – felelte szomorúan Zion. – Kudarcot vallottam egy-két méterre a céltől. Mama elmosolyodott és végtelenül szelíd hangján így szólt:

– Nincs igazad, fiam. Nem vallottál kudarcot. Kiálltad az utolsó próbát is. Meglátad, amit meg kellett látnod: a saját korlátaidat. Tudtad, hogy mikor kell feladnod, elengedned a célt. Ha máshogyan döntesz, mostanra halott lennél.

Zion értetlenül nézett a szemébe.

– De az előző próbánál épp azt mondtad, hogy soha ne adjam fel.

– A két tanulságból összegyúrod a magad igazságát. Okos gyerek vagy, menni fog – mondta Mama, és megölelte Ziont. Ahogy ígérte, még aznap tovább tanította a varázslatokra.

Hosszú hónapok teltek el. Zion megtanult lebegni, hatalmasakat ugrani, sebeket gyógyítani, kilépni a testéből és szellem alakban látni a világot. Megtanulta, hogyan rejtőzzön el egy fa törzsében, hogyan legyen olyan kemény a bőre, mintha csak egy fakéregből készült páncélt öltött volna magára.

– Nagyon jó kis kéregbőr ahhoz képest, hogy most először csináltál ilyet – Mama elégedetten kopogtatta meg a fiú mellkasát. – Elég lesz a vastagsága is. Ezt egy medve mancsa se szakítaná át. Leállíthatod a varázslatot, mert a végén még fává alakulsz.

Zion mellkasáról a bőrkeményedés kezdett átterjedni a nyakára. Fuldokolva kapkodott levegő után.

– Nem tudom leállítani – hörögte kétségbeesve.

Mama megragadta a nyakánál, tenyerét erősen a torkára szorította, és bűvös igéket kántált. A fiú bőre lassan visszaalakult.

– Ezt még gyakorolnunk kell – szólalt meg Mama, miután mindketten túljutottak első ijedelmükön. – Majdnem fává változtál, kincsem. Vigyázz, mert ha teljesen fává alakulsz, soha az életben többé nem vágysz arra, hogy újra ember legyél! Legközelebb jobban összpontosítasz majd, ugye?

Zion szaporán bólogatott.

Egy énekesmadár szállt Mama vállára, és hangosan csivített.

– Azt csicsergi ez a kedves kismadár, hogy nagyon szép fa lett volna belőled – mondta Mama. – Igaz is, ideje, hogy megtanítsalak szót érteni az erdő lakóival.

Mindössze hét nap elegendő volt arra, hogy Zion megtanuljon az állatokkal kommunikálni.

Esténként holtfáradtan rogyott le az ágyába. Az egyik éjjelen azonban sehogy sem akart álom jönni a szemére. Kiment a konyhából, és megpillantotta Mamát, amint a holdfényben egy sziklán ücsörögve a lábát lógatta, és közben a csillagokat nézte.

Zion szótlánul melléült, és ő is felnézett az égre.

- Mama, kérdezhetek valamit? – törte meg a csendet egy idő után.
- Mondjad nyugodtan, drága!
- Hiányoznak a szeretteid? Gondolsz néha a családra?

Mama továbbra is a csillagokat fürkészve válaszolt.

– Nem telik el úgy nap, hogy ne gondolnék rájuk. Nincs olyan reggelem negyvenkilenc éve, hogy az első gondolatom ne az lenne, hogy összepakolok és felkerekedek, hogy újra lássam őket.

– Akkor tegyél így! – mondta határozottan Zion. – Holnap, ha felkel a nap, indulj el, térj vissza hozzájuk! Rengeteget tanultam tőled. Menj nyugodt szívvel!

Mama Zion szemébe nézett és nem szólt semmit, csak szelíden mosolygott.

Másnap ugyanúgy folytatta a fiú oktatását, mintha nem is beszéltek volna az éjjel, most azonban olyan varázslatokat tanított a fiúnak, amiket még soha életében nem kellett használnia: megtanította, hogyan kell homokvihart, földrengést, sáskajárást, napkitörést, tűz- és meteorvihart megidézni és megszüntetni, és aztán azt is, hogy hogyan lehet kaput nyitni az időutazáshoz.

7. Fejezet

A dombtetőre felérve gyönyörű kilátás nyílt a Ziászi Birodalom déli határvidékére. Zion egy pillanatra visszanézett a vadon irányába, amelynek mélyén ott rejtőzött valahol Mama kunyhója – most már üresen. Szívét mély bánat járta át az emlékekre. Három nappal ezelőtt Mama utasításai szerint napkeltétől napnyugtáig a földet ásta, és miközben csorgott a homlokáról a veríték, arra gondolt, milyen hatalmas varázslat lehet az, ami ily hosszadalmas és fárasztó előkészületekkel jár. Az ásás után Mama egy maroknyi magot nyomott a kezébe, melyeket gondosan el kellett ültetnie, aztán megöntöznie a talajt.

– Milyen varázslat lesz ebből? – kérdezte kimerülve.

– Drága fiacskám, a magokból hatalmas fák sarjadnak. Az élet a legnagyobb varázslat. Kívánom, hogy legyél olyan nagy, mint amilyen nagyok e fák lesznek! Ez minden, amit taníthattam neked. Átadtam minden tudásomat, most már nincs miért maradnod. Csak jóra használd a varázserődöt! De talán nem is kell ilyet mondanom, magadtól is így fogsz tenni, ebben biztos vagyok.

Gyenge, remegő karjaival magához húzta, átölelte, és sokáig el sem engedte Ziont, aztán mindketten aludni tértek. Másnap reggel szokatlanul csendes volt a kunyhó. Zion nem hallotta Mama dúdolását, csoszogását. Hiába kereste a kunyhóban és a ligetben, nem találta sehol. Nem maradt utána semmi, csak egy élelemmel és különféle növények magjaival teli batyu, amit neki hagyott hátra, és a felbecsülhetetlen tudás, amivel megajándékozta őt. A két legértékesebb dolog, amit megtanult tőle az önzetlen szeretet és az önfeláldozás volt.

Leballagott a lankás domboldalon, hogy folytassa útját észak felé. Megállapította, hogy a Ziászi Birodalom földjei is legalább annyira szépek, mint az eddig látottak.

Az első települést megpillantva rengeteg szokatlan dologgal szembesült. Amikről messziről azt gondolta, hogy a város felett repkedő nagy madarak, valójában fókuszpálcákon, repülő szőnyegeken és légiszekereken utazó emberek voltak.

A városkapu mágikus erőttől nyílt és záródott; sok ház ajtaja is így működött. Az épületek szinte már bántóan vakító fényben csillogtak, a kocsmát éppúgy varázsfény ragyogta körül, mint a mellékutcában árválkodó szatócsboltot, pedig a verőfényes napsütésben egy gyertyaláng se lett volna szükség.

Zion sok hasonló településen ment keresztül. Próbált visszaemlékezni, hogy az ő idejében mi lesz velük. Hatszáz évvel később a legtöbbször nyoma sem volt, legfeljebb a homokdűnék alól kimeredő néhány rom utalt egykori nagyságukra.

Bármennyi furcsaságot is látott Zion, azok mind eltörpültek amellet, ami a császári fővárosban, Ziongáiban várt rá.

Szájtátva meredt egy, a felhők közt lebegő kastélyra.

Ez biztosan az uralkodó lakhelye, gondolta egészen addig, amíg észre nem vett belőle több tucat hasonlót. *I. Zion császár palotájához semmi sem fogható,* állapította meg döbbenetben, amikor kitisztult az ég, és megpillantotta a jóval a többi lebegő kastély felett repülő hegyet, rajta a kisebb város méretű császári palotával.

Hány mágus és mennyi energia kellhet a levegőben tartásához?! Elszörnyedt.

„*Korlátlan varázshasználatukkal elpusztítják a világot*”, idézte fel Mama szavait.

– Korlátlan varázshasználatunkkal elpusztítjuk a világot – suttogeta.

8. Fejezet

A piactér népes forgatagán keresztüljárva nem győzött betelni a számtalan látnivalóval, fejét jobbra-balra kapkodta.

– Fiatalúr, látja ezt a pezsétes viasszal lezárt palackot? – szólította meg egy szakadt ruhás vénember, és már Zion markába is tuszkolta a portékáját. – Egy rettenetes szellem van belezárva. Két aranyért az öné lehet.

Zion megrázta a palackot.

– Nekem üresnek tűnik. Kinyithatom?

Az árus gyorsan kikapta a kezéből a *varázstárgyat*.

– Eszébe ne jusson, mindenkit elpusztít!

– Akkor meg mire jó? – kérdezte értetlenül.

– Ó, hát tudja, fiatal uraság, rengeteg esetben jól jöhet. Elajándékozhatja egy ellenlábásának, felhasználhatja egy kilátástalan helyzetben, vásárolhat hozzá a Mágusok Rendjétől egy szellemirányító varázsigét és így tovább.

– Köszönöm, még gondolkodom rajta – mondta Zion, aztán olyan gyors hátraarcot csinált, hogy majdnem elgázoltatta magát egy furcsa szerkezettel.

– Jöjjön, szálljon be ebbe a pompás gépezetbe! – biztatta egy pápaszemes, kopaszodó férfi egy másfél méter átmérőjű, nyolc lábú lépegető hordó ablakán kikandikálva. – Két ezüstért elviszem a Csurgó-tó fenekére. A masinámmal húsz méter mélyre merülhet. Ha szerencséje van, láthat békaembereket is. Ha megtetszik a járművem, kétszáz aranyért a magáé lehet.

Zion csak a fejét rázta, és sietős léptekkel továbbment.

A tömeg egy rúnamintás selyemtalárt viselő, ápolt kecskeszakállú mágus köré csoportosult.

– Nyissák ki jól a szemüket, mert nem mindennapi csodában lesz részük! Lépjen közelebb és ne mozduljon! – mondta csengő-bongó hangon az előtte álló ráncos és púpos embernek. – Most oly széppé varázsolom, hogy minden hajadon, asszony és özvegy önről fog álmodozni. Nem csalás, nem szemfényvesztés, nem illúzió, amit látni fognak az maga a valóság.

Minden tekintet a varázslóra és az alanyára szegeződött, kivéve Zioné. A fiú a mágus fókuszpálcáját nézte, és rögtön el is határozta, hogy megszerzi magának. Ha találkozni akar a császárral, márpedig ez volt a célja, akkor fel kellett hívnia magára a figyelmet olyannyira, hogy az uralkodó elé vigyék. Mama varázslatait nem használhatta erre a célra, mert ha kitudódott volna, miféle mágiát művel, akkor nemhogy a császár színe elé nem kerülhet, hanem valószínűleg a legmélyebb börtöncellába zárják, de az is

lehet, hogy azon nyomban máglyára vetik. A fókuszpálcával a kezében azonban látványos varázslatokat művelhetne.

Egy rövid időre maga mögött hagyta a piacot, összegyűjtött néhány tucat lapos kavicsot és behúzódott egy félreeső kapualjba, ahol senki sem láthatta. Akkor a belső energiáiból merítve megbűvölte a kavicsokat, arannyá változtatva azokat. A varázslat hatása csak néhány óráig tartott, de Zionnak nem is volt többre szüksége.

Egy árustól vett egy fókuszpálca-utánzatot, amivel a gyerekek szoktak játszani, kinézetre majdnem olyat, mint amelyet a piaci mágus használt.

A terve az volt, hogy észrevétlenül kicseréli a varázsló pálcáját az utánzatra. Mire visszaért a kecskeszakállas mágushoz, a férfi már befejezte a mutatványát. Zion a púpos fickót nem látta sehol, de az is lehetett, hogy annyira megszépítette a mágus, hogy nem ismerte fel a sok ember között.

– Hölgyeim és uraim! Ma ennyi csodatételre volt időm – szolt a varázsló. – De akik nem kerültek sorra, azok se szomorkodjanak! Nem maradnak segítség nélkül. Senkinek sem kell kacifántos szerelmes verseket bemagolnia vagy drága ajándékokat beszereznie ahhoz, hogy elnyerje szíve választottja csodálatát, elég mindössze három aranyért megvenni ezt a bájtalt, és megitatni a kiszemelt személlyel – Apró kék fiolákat vett elő a zsebéből. – Nem kell tülekedni hölgyeim-uraim, mindenkinek jut belőle.

Zion türelmesen kivárta, míg eloszlik a tömeg a mágus körül, majd odalépett elé, és megkérte, hogy varázsolja szebbé.

– Fiatalúr, igazán nincs szükséged varázslatra, szemrevaló legény vagy te anélkül is. Egyébként meg mára végeztem, elfáradtam, de maradt még egy bájtalom, azt odaadom neked két aranyérméért.

– Nem fogod megbánni, ha segítesz. – Zion megmutatta neki az átváltoztatott kövekkel teli zsákját. – Annyi aranyat kapsz, amennyi a két markodban elfér, ha kicsit megnövesztesz, kevésbé elállóvá teszed a füleimet és egyenesebb orrot csinálsz nekem.

A mágust az arannyal teli zsák azonnal jobb belátásra bírta.

– Előre kell fizetned – mondta.

– Természetesen – értett egyet Zion. A terve szerint most jött el a pillanat, amikor a mágus leteszi a fókuszpálcát az asztalra és tartja a két markát, amibe annyi megbűvölt követ önt, hogy a földre is kiszóródik néhány, s míg a férfi lehajol, hogy összeszedje, addig ő kicseréli a pálcákat.

A mágus az övébe dugta a pálcáját, s a két markát Zion elé tolta.

Zion az övben lévő pálcára meredt, és megpróbált nem csalódott képet vágni.

Az asztalra kellett volna tenned. Miért nem tetted az asztalra? Olyan jó kis terv volt. De így is jó. Úgyis az volt a célom, hogy felhívjam a figyelmet magamra, gondolta, és a zsák kövel fejbe csapta a varázslót, majd elszedte annak pálcáját, s rohanni kezdett.

– Fogják meg, tolvaj! – hallatszott a dühös kiáltás a háta mögül. – Ellopta a fókuszpálcámat! Állítsák meg!

Zion egy-két varázsszót mormogott, majd a pálcával megérintette a lábait, és kétszer olyan sebesen futott tovább, mint előtte.

Kijutott a piacról, de néhány elszánt polgár és városőr a nyomában loholt. Bevetette magát egy mellékutcába, ami a főtérbe torkollott. Zion meg sem állt a tér közepén álló I. Zion szoborig és mielőtt üldözői elkaphatták volna, feltornázta magát a majd' tíz méter magas kőkolosszus tetejére.

Az egyik városőr utánamászott. A szobor térdéig jutott, amikor Zion a pálcából kilőtt apró mágikus lövedékekkel megperzselte a haját. A férfi levetette magát a földre és két kezével csapkodta az égő fejbűbját.

– Hívjátok a Rendet! – kiabálták az emberek.

Alig telt el néhány perc, több mint húsz varázsló vette körül a szobrot, Zion mégsem érzett félelmet. A fókuszpálcával a kezében esélyük sem volt ellene. Persze anélkül is azt tett volna velük, amit csak akart, de egyelőre nem állt szándékában felfedni újonnan elsajátított varázstudását. Olyan varázslatokat tudott a fókuszpálcával, amiket csak a máguscsászárok és a Mágus Rend vezetői. Meglendítette a pálcát és a magasba emelte mind a huszonegynéhány varázslót, aztán megszüntette a lebegés varázslatot és hagyta, hogy a földhöz csapódjanak. A szerencsésebbek kisebb horzsolásokkal megúszták, másoknak karja-lába tört. A vezetőjük idejében alkalmazott egy olyan varázslatot, amivel lecsökkentette a saját súlyát, és akár egy tollpihe, lassan szállt le a földre.

Zion *odarepült* hozzá, és felsőbbrendűen kihúzva magát fölé tornyosult.

– Láthatod, hogy olyan varázslatot művelek, amit csak a Rend mesterei tudnak – mondta neki. – Én is közülük tartozom, csak nem ismered, mert messziről érkeztem. Vezess az előjáródhoz!

A varázslót meggyőzték a látottak és azonnal a tartományvezető székhelyére kísérték Ziont. Mindössze néhány percet kellett várakoznia és már fogadta is egy hosszú, kék, olajozott hajú, középkorú férfi, vörös selyemköpönyegben.

– Eguard vagyok, a keleti fertályért felelős mágus. Azt mondják, tömeges lebegtetés varázslatot csináltál, és huszonkét rendtársunkkal elbántál – szólalt meg a férfi. – Azt is mondják, hogy a Rend mesterének vallod magad, de még sosem hallottam felőled. Ki vagy te?

– Azt neked sajnos nem mondhatom el – felelte határozottan Zion. – Meg kell elégedned annyival, hogy a Rend mesterei közé tartozom.

– Ha közülünk való vagy, akkor miért támadtál rá egy rendtársunkra és raboltad el a fókuszpálcáját? – A Zion kezében lévő fókuszpálcára mutatott.

– Van rá magyarázatom. Intézkedj, hogy találkozhassak Zionnal, fontos mondandóm van számára!

– Mármint a mi urunkkal, a fényességes I. Zion máguscsászár őfelségével, a Rend vezetőjével szeretnél találkozni? – kérdezte meglepetten.

– Így van.

Eguard arcáról le lehetett olvasni a zavarát. Nem tudta hova tenni Ziont, nem tudta eldönteni, hogy egy örülttel van-e dolga, vagy egy olyan fontos és rangban jóval felette álló személlyel, akinek a kérését hiba lenne nem komolyan venni.

– Ha valóban a Rendünk mesterei közé tartozol – szólalt meg végül hosszas őrlődés után – akkor meg tudod mozdítani azt a borospoharat a mellettem lévő asztalon a varázseróddal. Felhívom a figyelmedet, hogy antimágikus mezőben vagy, vagyis egy olyan helyen állsz, ahol nem tudsz varázsolni. Az antimágikus mezőt én magam hoztam létre és csak akkor fog működni a varázslatod, ha a Rendben felettem állsz. Ha így van, akkor azonnal intézkedem, hogy a fővarázsló fogadjon, ő tud majd I. Zion máguscsászár őfelsége színe elé juttatni.

Zion a varázspálcájával az asztal felé bökött és a borospohár apró szilánkokra robbant.

– A borospohár helyett a fejeddel is csinálhattam volna ugyanezt – mondta Zion.

Eguard gégéje felemelkedett, ahogy nagyot nyelt.

– Kövess kérlek Gorgonzó fővarázslóhoz! – dadogta.

Egy kis, kerek ablakos lezárt tetejű fémhintóhoz vezette, melynek belseje puha párnákkal volt kibélelve. Eguard tisztelettudóan előre engedte, majd maga is beszállt a bűverővel hajtott járműbe, s két perccel később már a főváros utcáin suhantak keresztül, hogy aztán kellő sebességre gyorsulva a magasba emelkedjenek, és meg se álljanak az égi hegyig, amelynek a közepén a máguscsászár palotája állt, s benne

a fővarázsló rezidenciája. Mielőtt a fővarázsló fogadta volna Ziont, a fókuszpalcáját le kellett adnia.

Kisse nehezebbre esett megválnia tőle, hisz ha megszorulna, a Mamától tanult varázslatait nem akarta felfedni. A kísérete viszont láthatóan megkönnyebbült, amikor átadta a palcát. Röviddel ezután a fővarázsló fogadta őt. Egy ősz szakállú, koros férfi volt, aki már csak a botjára támaszkodva tudott járni. Fején hosszú, bíbor süveget viselt, testét egy ugyancsak bíbor színű palást borította, amely egészen a földig ért. A botja végén egy drágakő izzott kék lánggal.

– Üdvözöllek! – köszöntötte Zion illedelmesen.

– És én is téged, rejtélyes idegen – viszonzta az üdvözlését Gorgonzó.

– Négyszemközt szeretnék beszélni veled – jelentette ki Zion.

Gorgonzó intett a kezével, s Eguard és az örök elhagyták a termet.

– Hallgatlak.

– XXVI. Zion máguscászárság vagyok. A jövőből érkeztem, a birodalom 600. évéből. Mint a császári vér hordozója megparancsolom, hogy vezess I. Zion elé. A mondandóm csak rá tartozik, senki másra.

A fővarázsló egy pillanatig sem kételkedett szavaiban, egyből felismerte a fiún a császári vonásokat:

– A szemed olyan, mint a császáré – mondta, s nem tett fel neki egyetlen kérdést sem, rögvest intézkedett, hogy találkozhasson az uralkodóval.

– Üdvözlégy idegen, ki távoli leszármazottamnak, birodalmam örökösének vallod magad, és azt állítod, hogy a jövőből érkezted! – szólt hozzá a hatalmas trónon ülő, torzonborz fekete szakállú, tar fejű, koronás férfi mennydörgő hangon. – Árudd el, hogy vagy képes az időben vándorolni? A Mágusok Rendje nem ismer ilyen varázsszöveget.

– Nem saját akaratomból kerültem ide. Az ellenségem, Pergamon távolított el így a trónról.

– Meséj nekem a jövőről! Meghódítjuk Uthaarcart? Miénk lesznek a nyugati végek? Kiszélesítjük a határainkat a Jeges-tengerig?

– Uthaarcart eltűnik a föld színéről, a Zíási Birodalom pedig sokkal nagyobb lesz, mint amiről valaha is álmodnál – felelte Zion, akinek szavaira felragyogott a császár arca. – De... a világ máshogy fog kinézni. A napot már nem lehet majd látni az égen, ezernyi élőlény eltűnik a föld színéről, az udvari kertet leszámítva nem lesznek fák, az erdők helyét kő- és homokszirtok veszik át, a tengereket pedig mocsarak. Sokáig úgy gondoltam, hogy a pusztulásért a lázadók és az Ördög a felelősek, de már tudom, hogy a túlzott mágiahasználat teszi tönkre a természetet. Csak ezt a hegyet, amin vagyunk, roppant energiába kerülhet a levegőben tartani.

I. Zion büszkén kihúzta magát.

– Ugye milyen bámulatos a varázshegy? Ez hatalmunk nagyságának szemmel látható szimbóluma. Egyszerre háromszáz mágus varázsköre kell a fenntartásához, amely egy pillanatra sem törhet meg. De a legtöbb energiát nem erre használjuk fel. Uthaarcart mágusai azon fáradoznak, hogy kimozdítsák a helyéről az óceánt és özönvizet zúdítsanak ránk. Ezen varázslataik és a védelmünk érdekében fenntartott erőpajzsok azok, amik leginkább károsítják a természetet, no meg az ellensapásunkhoz szükséges energia. Néhány hónap, és elveszük tőlük a napot. Állandó sötétségben tartjuk majd az országukat, amíg be nem hódolnak.

– Te ezek szerint tudsz róla, hogy a rengeteg varázslattal tönkretesszük a körülöttünk lévő világot? – lepődött meg Zion.

– Tisztában vagyok veled, hogy mivel jár a nagy erejű mágiahasználat, tudom, hogy mit teszek. A hatalom megtartásához éppúgy kellene a varázslatok, mint ahogy az

életünk könnyebbé tételéhez is. Az árat azonban nem nekünk kell megfizetni. Ha elégedetlen lesz a nép a jövőben, majd a Mágusok Rendje kitörli az emlékeiket a régi világról, és akkor nem lesz min szomorkodniuk. Majd talál a Rend ellenséget a népnek, akikre haragudhatnak.

– De az én birodalmam így olyan szegény, hogy azt el sem tudod képzelni. Az utánam jövőknek pedig még ennyi sem marad – fakadt ki.

I. Zion rosszálló tekintete arról árulkodott, hogy nem szokott hozzá az ilyen kioktató beszédhez, de egy pillanattal később már barátságosan mosolygott.

– Örülj, fiam, hogy ide kerültél! Nem hagyom cserben a távoli utódomat, úrként élhetsz itt a kastélyban. Felejtsd el, hogy honnan jöttél!

Zion Mamára és a halott jövőre gondolt.

– Nem tudom elfelejteni. Most, hogy már láttam, milyen világban élhetnénk mi is, nem megy. Mindent meg kell tennünk, hogy megváltoztassuk a jövőt.

– Kell? – vont a szemöldökét I. Zion. – Nekem senki sem mondhatja meg, hogy mit kell tennem.

– De nem pusztíthatjuk el a körülöttünk lévő világot. Hamarosan éhezni fognak az emberek, és nincs visszaút. Vissza kell fognunk a mágiahasználatot.

– Nem fogom vissza. Nem fogok a saját Rendem ellen intézkedéseket hozni. Minden marad úgy, ahogy volt. Ne feszítsd túl a húrt!

– Kezdetnek fegyverszünetet köthetnél Uthaarcarral, és letehetnéd ezt a hegyet a földre. Aztán csökkenteni kell a Mágusok Rendjének létszámát. Segíthetnék benne. Elvégre én is máguscsászár vagyok.

– Te itt egy senki vagy! A nézeteid veszélyesek az egész birodalomra. Ha bárki más ilyen hangnemben beszélt volna velem, fejét vetetném, de veled kegyes leszek. Leélheted az életedet itt a kastélyban, ételben-italban nem szenvedsz majd hiányt, de nem hagyhatod el a szobádat. Soha!

– Nem tarthatsz fogva. A segítségeddel vagy anélkül, de meg fogom menteni a világunkat – mondta elszántan Zion, és a kijárat felé indult.

– Tévedsz – felelte I. Zion, és intett a kezével.

Zion erős ütést érzett a fején – talán egy láthatatlanná tett őrszem rejtőzhetett a háta mögött és csaphatott le rá. Sokat nem töprenghetett, mert elsötétedett előtte a világ.

Egy ablaktalan helyiségben tért magához, erős fejfájással. Egy kényelmes ágyban feküdt a fal mellett, balra tőle egy könyveszekrény állt, jobbra pedig egy asztal mindenféle finomsággal, italoskancsókkal.

Zion az ajtóhoz ment, és megállapította, hogy zárva van. Vadul rángatni kezdte a kilincset, majd vállal rontott neki, eredménytelenül.

– Azonnal engedjete ki! – kiabált, de senki nem sietett a segítségére.

Sajgó vállát simogatva leült az ágyra, és átgondolta helyzetét. Belső energiáit felhasználhatná, hogy kijusson, de már lehiggadt, és elhamarkodottan semmit sem akart tenni. Mire menne vele, ha kijutna a szobából?

Bármennyit is töprengett, vívódott magában, mindig ugyanarra jutott, I. Zion máguscsászár szavai visszhangoztak a fejében: „Te itt egy senki vagy!” Igaza volt, itt és most nem tehetett semmit. Vissza kellett jutnia a saját korába, ahol megvolt hozzá a hatalma, hogy megállítsa a világ pusztulását. Az időutazás a legnehezebb, legbonyolultabb varázslat volt, ami csak létezett. Mama nem véletlenül nem merte sosem kipróbálni. Mesélte, hogy volt olyan varázsló, aki annyit öregedett az időugrás során, amennyi évet előre szándékozott menni az időben. Zion elhessegette a gondolatot, hogyan nézne ki egy hatszáz éves testben. Evett-ivott, majd pihent egy keveset, aztán felkelt és a falitükör elé lépett; „Sikerülni fog!” – mondta. Oda szeretett

volna visszaérkezni, ahonnan Pergamon visszaküldte az időben, hogy Pergamon segítségével jobbá tegye a világot. Mély levegőt vett, és rászánta magát az ugrásra.

9. Fejezet

– Hogy szólíthatlak, uram? – a hang nagyon távolinak tűnt, pedig a szolgáló alig két lépésnyire állt tőle.

Zion kóválygó fejével meredt az előtte lévő tükörré. A vénséges vén öregember, aki visszatekintett rá, egy az egyben úgy nézett ki, mint...

– Pergamon – ejtette ki önkéntelenül. Olyan érdes volt a hangja, hogy saját maga is megijedt tőle.

– Üdvözlégy, Pergamon úr!

Zion ellenkezni akart, aztán meggondolta magát.

– Igen, Pergamon vagyok – ejtette ki remegve a szavakat a felismeréstől. A varázslattól százéves aggastyánná változott. – Milyen évet írunk?

– Tessék? – lepődött meg a fiatal szolgáló.

– Jól hallottad, válaszolj! Milyen évet írunk?

– 593-at, uram. Kiteljesedés havának tizenkettedik napja van.

Hét évvel elvitettem az ugrást! Pontosán oda akart visszajutni, ahonnan Pergamon visszaküldte az időben, ehelyett hét évvel korábban lépett ki az időalagútból.

– Maga meg kicsoda? – lépett be egy idegen férfi az ajtón. – Mit keres a szobámban? A szolgáló meglepődötten nézett hol egyikükre, hol másikukra.

– Most akkor melyikük az uram vendége, az északi utak kereskedelmi vezetője? – kérdezte a szolgáló bizonytalan hangon.

– Én vagyok. Ki más lenne? – vágta rá az idegen alak.

Zion magyarázkodás helyett a belső energiáiból varázslatot formált.

– Fáradtak vagytok, kimerítő volt a sok munka. Megérdemlitek, hogy pihenjetelek – mondta, és a szolgáló meg az északi utak kereskedelmi vezetője lefeküdt a földre, és szinte azon nyomban elnyomta őket az álom.

Milyen könnyen is befolyásolhatók, akik nem rendelkeznek belső erővel, gondolta Zion, majd gyorsan elhagyta a szobát.

Miután sikeresen kijutott az épületből, az első gondolata az volt, hogy megint megpróbálkozik az időugrással, de túlságosan fáradt volt hozzá.

A városon kívül egy kis barlangban talált menedéket, ahol kipihenhette magát.

Másnapra elvetette az újabb időugrás gondolatát. Túlságosan nagy árat fizetett az előzőért, fennállt a veszélye, hogy egy újabb ugrást nem élne túl, és semmi sem garantálta azt sem, hogy pontosabban sikerülne. Nem, neki most itt kellett helytállnia, és nem császárként, hanem egy semmilyen befolyással nem rendelkező öregemberként...

De mit tehet így a világ megmentéséért?

Mélységűs reménytelenség kerítette hatalmába.

Mit tehet a korlátlan hatalmú máguscsászárral szemben, akinek sok száz mágus engedelmeskedik és tízezer fős hadsereggel rendelkezik? Neki meg senkije sincs. Pergamon volt az egyetlen, akinek a segítségével reménykedhetett, de ő nem létezik. Vagyis hát ő maga Pergamon. Hogyan győzhetne egyedül a Mágus Renddel szemben? Hogyan védhetné meg a természetet? Hogyan állíthatná meg a világ pusztulását?

A barlangot mély csend ülte meg, olyan csend, ami az elme legrejtettebb zugáig hatolt. Zion törökülésben ült, becsukott szemmel, saját légzését hallgatva. Lassan kirekesztette fejéből a kételyeket.

Ha csak egyetlen virágot felnevel a Mágus Rendtől távol es rejtve, ha csak egyetlen fókuszpalcát megkaparint és darabokra tördel, már többet tesz a semminél. De ennél sokkal többre képes.

Mama szerint át fogja formálni a világot. Miért ne lenne képes rá?

Ő Mama tudásának hordozója, a leghatalmasabb mágus a birodalomban. Úgy alakítja a valóságot, ahogy szeretné, olyan világot építhet, amiről eddig még csak nem is álmodott. Úgy formálja a világot, ahogyan csak akarja. A saját sorsa a saját kezében van és lehet, hogy az egész világot is. Mama bízott benne, ő miért ne bízhatna saját magában? Nem fog meghátrálni. Ismerte az ellenséget, mindenkinél jobban. Tudta, hogy mit kell tennie. Most még egyedül volt, de nemsokára lesznek, akik segítenek neki. Emlékezett nevekre, akik sok borsot törtek a császár orra alá. A Filippo név hangzott el apja káromkodásaiban a legtöbbször. Nem telt el úgy hónap, hogy Filippo és bandája ne fosztottak volna ki egy karavánt, ami a palotába szállított volna ételt-italt, miegymást.

Zion emlékezett rá, hogy amikor a hetedik születésnapját ünnepelték, az ünnepi vacsora alatt az apja felállt az asztaltól és elviharzott. Másnap az apja elmondta neki, hogy azért távozott a születésnapjáról olyan sietősen, mert a tudomására jutott, hogy a Filippo álnévű bandita valójában a Fekete Szalamander kocsmárosa és megpróbálták még aznap éjjel elfogni, de mire odaértek a kocsmába, addigra megneszelte valahogyan, hogy érte mennek, és sikerült kerekoldania.

Ma van Kiteljesedés havának tizenharmadik napja, holnap lesz a fiatalabb énem hetedik születésnapja, tehát holnap éjjel fognak rajtaütni Filippón, gondolta végig Zion és már tudta is, hogy ki lesz az első szövetségese. A barlangból az útja egyenesen a Fekete Szalamanderbe vezetett.

A Fekete Szalamander a Láncvillám tér szélén állt, szürke egyemeletes kőkocka volt, mint körülötte a legtöbb épület. Átellenben a tér peremén a Mágia temploma magasodott, vakító fehér márványból csiszolt tornya félszáz méter magasba tört.

A két épület akár két gladiátor az aréna egy-egy végében, farkasszemet nézett egymással.

Ahogy belépett a kocsmába, egyből megcsapta a hínárból erjesztett ital bűzös szaga. A helyiség zsúfolásig tele volt vendégekkel.

- Egy tőzegkoktélt, öregapó? – kérdezte a pultos.
- Nem, köszönöm. Beszélni szeretnék a tulajjal – felelte Zion.
- A főnök nagyon elfoglalt ember, mit mondhatok neki, ki és milyen ügyben keresi?
- Üzleti ügyben. A nevem... Pergamon – XXVI. Zionként mégsem mutatkozhatott be.
- Itt várj! – morogta a fickó, és eltűnt a hátsó ajtón.

Nemsokára újra megjelent, és intett neki, hogy kövesse. Egy körszakállas, felismerhetetlen korú férfihoz vezette.

- Enyém volna a Fekete Szalamander. Miféle üzletet ajánlasz? – kérdezte.
- Talán jobb lenne négyszemközt beszélünk – javasolta Zion.
- Elmehetsz – mondta a férfi a pultosnak. – Hallgatlak idegen.
- Az életedet ajánlom fel neked két szívességért cserébe – mondta Zion a Mamától eltanult szelíd hangon, közben mosolyogva.

A kocsmárosnak résnyire szűkültek a szemei és jobb kezét lassan a kabátja belső zsebe felé csúsztatta.

Zion gyanította, hogy valamilyen fegyvert rejtegethet ott.

– Nyugodj meg – szólta rá Zion –, jót akarok neked! Pontosan egy nap múlva a Mágus Rend varázslói ellepik a kocsmádat. Egy banditavezérért jönnek, aki egyben a Fekete Szalamander kocsmárosa. Te lennél az, Filippo.

A kocsmáros jobb keze megállt a kabátja mélyén.

– Honnan tudod ezeket, és miért mondd el? – kérdezte meglepetten és bizalmatlanul.

– A jövőbe látok. Az üzlet rám eső részét ezzel teljesítettem, van egy napod, hogy elrejtőzz, ezáltal megmentettem az életedet. A szívességek, amiket viszonzásképp kérnek, a következők: csináld tovább, amit eddig, tegyél keresztbe az uralkodónak és a Mágus Rendnek, ahol csak tudsz, de ha fókuszpálcákhoz jutsz, azokat meg kell semmisítened!

– Jó pénzt adnak a feketepiacon egy-egy pálcáért a renegát mágusok – szólalt meg Filippóból az üzletember. – Mi lenne a másik „szívesség”?

– Ismertess össze olyan emberekkel, akik segíthetnek rejtekhelyet találni titkos ültetvényeknek! Fákat és bokrokat szeretnék nevelni ott, ahol a Mágus Rend nem találhat rájuk és varázslataikkal nem tehetik tönkre azokat.

– Fákat nevelni? – kérdezett vissza Filippo, mint aki rosszul hallotta. – Fákat nevelni? Mégis hogyan?

Zion benyúlt a zsebébe, majd kihúzta kezét és a marka teli volt növények magjaival, amiket a múltból hozott.

– Ejha! – Filippo szája tátva maradt. – Legyen ahogy szeretnéd, öregapó. Úgy hiszem, hogy te jóvendőmondó, még nagy hasznomra lehetsz. Ismerek egy embert, aki kedvedre való lesz, korodbeli, bölcs és rajong a fákért.

Másnap este a Fekete Szalamandert – ahogy Zion megjósolta – lerohanták a Mágus Rend varázslói, de Filippo addigra már biztonságos távolságban volt.

A bandavezér megtartotta ígéretét, és még azon a héten összeismertette Ziont azzal az emberrel, akit a fák nagy rajongójának nevezett.

– A biztonság kedvéért használjunk álneveket! – javasolta a barátságos arcú öregember. – Filippo azt mondta, hogy rengeteg mag van nálad, és titkos ültetvényeket szeretnél létrehozni. Én örömmel segítek mind a megfelelő helyek megtalálásában, mind a növények gondozásában. Szólíts egyszerűen Hillnek! Benned kit tisztelhetek?

– Köszönöm, Hill! Én Pergamon vagyok.

A következő évek meglehetősen mozgalmasan teltek. Zion innentől a Pergamon nevet használta, és megszervezte az apja és saját maga ellen az ellenállást. A Mamától kapott magokból ültetvényeket hoztak létre, fókuszpálcákat raboltak el és semmisítettek meg. Zionnak abból a szempontból nézve könnyű dolga volt, hogy hétéves korától az apja beavatta a lázadók elleni hajtóvadászat részleteibe, így mindig egy lépéssel előttük járt, és sosem tudták elkapni se őt, se a társait. De az ültetvények kezdetben sajnos nem maradtak meg, talán a szennyezett talaj és a levegő miatt, talán csak azért nem, mert nem voltak elég távol ahhoz, hogy a Mágus Rend varázslatai ne szipolyozzák ki belőlük az életerőt. És bármennyi fókuszpálcát is semmisítettek meg, a mágusok legalább annyi újat készítettek.

Zion hat évvel azután, hogy visszatért az államalapítás korából, az apja halála előtti napon gondterhelten járt fel-alá.

Annak ellenére, hogy vele szemben harcolt, nem akarta, hogy meghaljon. Sokat vívódott, hogy odamenjen-e hozzá mielőtt kiesne a toronyból, kockáztatva mindazt, amiért küzdött, megpróbálja-e belopózni a palotába és megakadályozza-e, hogy apja

halálra zúzza magát. Félt a következményektől. Mi lesz, ha megmenti? Hogyan alakul akkor majd a jövő? Megvetette az apját azért, amit tett a világgal, mégis úgy döntött, hogy segít rajta, különben soha többé nem lett volna képes tükörbe nézni. Azonban az elhatározását nem sikerült véghez vinnie. Ahogy keresztülvágott a város sötét utcáin, leütötte valaki, kirabolták, és csak több nappal később tért magához. Az első gondolata az volt, hogy visszamehetne még egyszer az időben, hogy megmentse, de úgy vélte, hogy valami akkor is biztosan megakadályozná megint, hogy segítsen neki. Ráadásul lehet, hogy elhibázná az időugrást. Hét évet tévedett a korábbi ugrásnál is. De a legjobban attól félt, hogy esetleg pont maga okozná az apja halálát azzal, ha visszamenne hozzá. Senki sem látta, hogyan esett ki a torony ablakán. Nem lett volna képes azzal a tudattal élni, hogy visszamegy az időben, találkozik vele, és esetleg miatta kerül sor a tragikus eseményre. Fájó szívvel gyászolta apját, és beletörődve a megmásíthatatlanba, hagyta, hadd pihenjen a lelke békében odaát.

A következő egy évben kiterjesztette az ellenállást a birodalom minden egyes szegletére, megírta a Miáról és Hillről szóló könyvét a természet pusztításáról és a Mágusok Rendjének felelősségéről, amely mű kézzől kézre és szájról szájra járt a nép körében.

Hill és Filippo kapcsolatai révén újabb és újabb embereket nyert meg az ügy érdekében, akik szintén újabb és újabb embereket hoztak magukkal. Az ellenállók tábora az államalapítás 600. évére már több száz főt számlált. Zion tanítványokat is talált magának, akik fogékonyak voltak Mama mágiájának elsajátítására, s bár a legjobb tanítványok is csak több hónap alatt tudták megtanulni azt, amit Zion annak idején néhány nap alatt, biztató volt a fejlődésük. Különösen egy Masuri nevű sivatagi kölyöké, akivel ha együtt koncentráltak és a belső energiákat az ültetvények bokrai és fái felé áramoltatták, elérték, hogy a növények addig soha nem látott fejlődésnek induljanak. Végre úgy tűnt Zion számára, hogy lassan, apránként van remény megmenteni a világot. Aztán elérkezett az a nap, amikor minden összeomlani látszott.

Zion a főváros peremén egy régóta használaton kívüli olvasztóműhelyben tartózkodott és egy lankadt cserepes virág előtt állva magyarázta három fiatal tanítványának, hogyan lehet belső energiával életet lehelni a növénybe.

Becsukta szemeit, koncentrált, s a növény szára kiegyenesedett, növekedni, vastagodni kezdett.

A tanítványok tátott szájjal bámulták a mutatványát, majd az egyikük hirtelen így szólt:

– Kár, hogy csak rövid ideig tart a varázslat hatása.

Zion meglepetten nézett a virágra, aminek a szirmai már le is hullottak, és a levelei is egytől egyig megsárgultak.

– Itt meg mi történik? – mordult fel Zion.

Ebben a pillanatban Filippo rontott be a terembe hangosan jajveszékelve.

– A nyugati bázisunkat leleplezték! Masurit és még egy tucatnyi tanítványt magukkal vitték a mágusok a Süllyesztőbe. Nem értem, hogyan történhetett.

Zion megrázták a hallottak. *Átkozott Pestil fővarázsló! Biztosan az ő keze van a dologban*, gondolta. Erről a rajtaütésről annak idején, amikor még ő volt a császár, Pestil nem tájékoztatta, így váratlanul érte a szörnyű hír. Csak arra emlékezett vissza sok év távlatából, hogy nagyjából mostanában ejtették foglyul Pergamont, de annak a részleteivel sem volt tisztában, mert Pestil a tudta nélkül tette és csak a tizennegyedik születésnapján, mintegy ajándékként mondta el neki, hogy a palotabörtön mélyén bilincsbe verve vár a sorsára a lazadók vezére.

– Ki kell őket szabadítanunk – vágta rá egyből az egyik tanítvány.

– A Süllyesztő egy varázscsapdákkal teli erődítmény kint a sivatagban, amit a Mágus Rend őriz. Aki oda egyszer bekerült, sosem jön ki – mondta szomorúan Zion. – Sajnos nem tudom, hogyan hozhatnánk ki őket.

– Nekik már végük. Az életük a máguscsászár kezében van – kesergett Filippo. – Miután megkínózzák őket, és mindent megtudnak tőlük, amit csak akarnak, ki fogják végezni őket. Aztán a megszerzett információk alapján megtalálják mindenkit. Az ellenállásnak befellegzett. El kell menekülnünk a fővárosból, amíg még lehet.

Zion gondolataiba merülve, az elhervadt virágra meredt egy darabig, majd így szólt:

– Úgy van, ahogy mondod, Filippo. Az életük a máguscsászár kezében van...

És nem csak az ő életük, hanem százak-ezrek élete. Tulajdonképp az egész világ sorsa volt a tét.

Jöjjön, aminek jönnie kell!

Azt mondta nyugodt és határozott hangon:

– Valóban el kell menekülnötök. Filippo, a Mágus Rend követett téged. Ez a virág itt a cserépben azért pusztult el olyan hirtelen, mert nagyfokú mágiát használnak a közelben. Nézzétek! – a lába előtt elterülő olajos pocsolóra mutatott és néhány bűvös szót mormogott, amivel rábírta a vizet, hogy megmutassa mindazt, ami kint történik. Az olajos víztükrön át láthatták, mint száll le egy mágus, majd még egy és még legalább egy tucatnyi az olvasztóműhely épülete köré, amiben tartózkodtak. Az egyikük fekete lábbelit és csuhát viselt, fókuszpálcája pedig halálfejben végződött. Zion rögtön tudta, hogy Pestil az, a fővarázsló.

– Gyertek utánam! – parancsolta, és az egyik tartály mögé vezette őket, ahol széles csövek futottak végig a falon és tűntek el a föld alatt. Az egyikben felnyitott egy fedőt – Ezeket a fűtőcsöveket évek óta nem használják. Pont elég tágasak, hogy végig lehessen kúszni bennük. Egészen a város széléig vezetnek. Ezen át elmenekülhetnek. Siessetek, majd én feltartom őket!

– Te nem jössz velünk? – kérdezte az egyik tanítványa. – Mit csináljunk nélküled?

– Gyere velünk! – kérlelte Filippo.

– Nem mehetek, de ne aggódjatok! Nem lesz semmi bajom. Bármit is hallotok majd rólam, ne csináljatok semmit, csak bújjatok el! Ez most elég hihetetlenül fog hangzani, de higgyétek el, el fogom érni, hogy az uralkodó az ügyünk mellé álljon. De most menjetek! Azonnal!

Miután az utolsó társa is eltűnt a csőben, lezárta a fedőt, és egy fémbotot megragadva előlépett a tartály mögül.

A terem öntöttvas ajtaja nagy robajjal kicsapódott, és a Mágus Rend varázslói ellepték a helyiséget. Lehetek vagy ötvenen. Zion a mágikus erejét használva elmenekülhetett volna, vagy medvekarmokat növeszthetett volna és beleolvadhatott volna a földbe, hogy aztán onnan hirtelen előtörve megpróbálja egyenként levadászni őket. De nem ez volt a célja.

Megvárta, míg Pestil belép az ajtón, majd úgy tett, mint aki kétségbeesetten, dühödten neki akar rontani.

Kékes energianyálábok csapódtak a testébe, és eszméletét veszve a földre rogyott.

A nyirkos várbörtön kőfalához láncolva összerosódtak számára a napok. Fogvatartói válogatott kínzásoknak vetették alá, de Mama megtanította neki annak idején, hogyan győzze le a fájdalmat.

Nem mondott nekik semmit a lázadókról, ellenben kitartóan ismételte, hogy csak a császárral hajlandó beszélni, és hogy adják át az uralkodónak az üzenetét: „Sose fuss el a síró majom elől, mert elázol.”

Aztán egy nap kinyílt a cella ajtaja, és belépett rajta a máguscsászár.

– Hagyjatok magunkra! – szólt az uralkodó az örökhöz. – Ugyan mit árthatna nekem ez a megbilincselte, fegyvertelen vénember?

A katonák elhagyták a helyiséget.

– Szóval te lennél a nagy Pergamon? – kérdezte tőle gúnyosan.

Zion felemelte a fejét és nem bírta ki mosolygás nélkül, amikor a fiú szemébe nézett. Szelíd, együttérző mosoly volt ez, cseppet sem lenéző. Láta az izzó gyűlöletet a fiatalkori énje szemében. *Ha tudná, hogy saját maga idősebb változatával beszélget, igencsak meglepődne*, gondolta.

– Átadták nekem az üzenetedet. Mit akar ez jelenteni?

– Tudod te azt nagyon jól – felelte, és szóról szóra lezajlott közöttük a korábbi beszélgetés.

– ... a múltért a mágusok a felelősek, és ha nem teszel semmit, hogy megállítsd őket, az fog történni az unokáid unokáival, amit a könyvemben olvashattál: az erdőket már elpusztítottátok a mértéktelen varázshasználattal, a legtöbb tenger is eltűnt már, és a levegő lassan belélegezhetetlenné válik. Ez az utolsó esély, hogy megmentjük a világot. Ha segítesz, még sikerülhet.

Az uralkodó hisztérikusan felkacagott.

– Méghogy én segítek neked? Azok után, amiket tettél?! Arra kérsz, hogy a saját Rendem ellen segítek neked? Bolondabb vagy, mint gondoltam.

– Oszlasd fel a Mágusok Rendjét, és semmisítsd meg a fókuszpálcákat, amikkel tönkreteszik a természetet!

– Elég! Elég volt az ostoba fecsegésedből! – kiáltott rá a fiatal varázsló, és hátat fordított neki.

– Egy próbát megért – mondta Zion, és halkán elmormolt néhány szót.

A cellaajtó mögül koppanás, csörömpölés hallatszott.

– Őrség?! Mit tettél velük?

– Egy ideig aludni fognak – felelte Zion, és összeaszott, elvékonyodott karjait kihúzta a bilincsből.

Fiatalabb énje remegő kézzel előrántotta fókuszpálcáját, majd rögtön el is ejtette. A pálcá Zion lábai elé gurult.

– Hogyan szabadultál ki? Hogyan intézted el az öröket? Nincs is fókuszpálcád. Az Ördögtől kaptad az erődöt, igaz? – hadarta az uralkodó, miközben a pálcájához rohant.

– Amit tenni fogok veled, sajnos nem lesz túl kellemes számodra – Mielőtt a máguscsászár elérhette volna a fókuszpálcát, fagyos kezével megérintette a homlokánál.

– Teara pakto exparto – suttogta, s végignézte, hogyan tűnik el a tizennégy éves Zion. – Jó utazást!

Lehajolt a fókuszpálcáért, és rátámaszkodott. A varázslat szinte minden erejét elvette. Szíve hangosan kalapált, olyan volt, mintha ki akart volna törni a mellkasából.

Ha most meghalok, semmi értelme nem volt az egésznek. Mindenki meg fog halni: Masuri és a többiek is, gondolta kétségbeesve. A máguscsászárt ugyan nem tudta meggyőzni, hogy álljon az ügyük mellé, de nem is ez volt a terve.

Remegő lábakkal, levegőért kapkodva elhagyta a cellát. A palotakertig akart eljutni. Sok száz méter folyosó és több tucat őr választotta el céljától.

A cellaszint végén lévő ajtónál rögtön két fegyveres férfi állta el az útját.

Suhintott kettőt a pálcával, s ájultan rogytak össze. Fémpáncéljaik nagy robajjal koppantak a földnek, a zaj végigvisszhangzott a folyosókon.

Zion dermedten hallgatózott. A visszhang elültével megint csend lett, csak saját szuszogását hallotta, semmi sem utalt arra, hogy bárki is felé tartott volna. Bizonytalan léptekkel továbbment.

Ezután egy teremhez ért, ahol húsz-harminc katona tartózkodott. Kerek asztalok körül üldögéltek, és hangosan beszélgettek. Zion néhány varázsszót mormolt, és akár egy pók, felmászott a falon. Lassan, négykézláb a mennyezeten, négy-öt méterrel az örök feje felett mászott előre centiméterről centiméterre. Félúton elfáradt, meg kellett állnia a plafonról lelógó óriási csillár mellett. Megtörölte verejtékező homlokát. Egy izzadságcsepp hullott le róla az egyik katona lába elé, aki épp a földet bámulta. A férfi lehajolt, majd le is térdelt.

Zion lélegzetét visszafojtva, mozdulatlanul figyelte, mit tesz.

A katona hirtelen felkiáltott:

– Mióta kerestem már, végre meglett a dobókockám! – azzal benyúlt az egyik szék alá.

Zion egy pillanatra fellélegezhetett. Gyorsan továbbbaraszolt a nevetgélő, kockajátékkal idejüket elverő örök feje felett, aztán amikor biztonságos távolságban tudhatta magát tőlük, visszatért a földre.

Mind hangosabban lihegett, szíve vadul kalimpált, szédülés környékezte, apró sárga pontok kezdtek el táncot járni a szeme előtt. Fiatal énjének visszaküldése az időben túlságosan kimerítette. Hanyatt feküdt a hideg kövön, lábát a magasba emelte és a falnak támasztotta, így próbálva megakadályozni, hogy elájuljon. Ha most bárki is arra jött volna a folyosón, arra sem lett volna ereje, hogy rászégezze a fókuszpalcáját. De nem jött senki, és néhány perc pihenő elégnek bizonyult, hogy összeszedje magát, és feltápáskodjon.

Az egyik fordulóban hirtelen lépteket hallott, s csak az mentette meg a lelepleződéstől, hogy az utolsó pillanatban kioltotta a lámpások fényét.

– Mi történt?! Hogyan aludhatott ki egyszerre minden falilámpás? – hallotta a rémült hangokat. – Csináljon már fényt végre valaki!

Mire újra világos lett, Zion már messze járt.

A legnehezebb dolga a Mágus Rend hat tagjával akadt. Egy ajtó előtt várakoztak, amin Zionnak mindenképp keresztül kellett mennie, hogy eljusson a palotakertbe.

Zion jól ismerte ezeket a varázslókat és azt is, hogy mekkora mágikus erővel rendelkeznek. Rájuk nem hatott az altatóvarázslat, és ha sötétbe borította volna a folyosót, egy pillanat alatt világosságot varázsoltak volna, ezért valami mást kellett kitalálnia, ha át akart jutni azon az ajtón. A jelenlegi állapotában nem mert nyílt varázspárviadalban szembeszállni fél tucat mágussal, csak azt nem tudta, hogy akkor mi az, amit tehetne. Az ereje percről-perce fogyott, érezte, hogy hamarosan újra rá fog törni a rosszullét.

Apró léptek neszezését hallotta a háta mögül. *Csak egy macska.* Megkönnyebbülten sóhajtott. Támadt egy ötlete.

Néhány szót suttogott a macska fülébe, majd egy olyan varázslatot használt, amivel meg tudta szólaltatni az állatokat a saját hangján.

A macska a varázslók mellett elszaladva így kiáltott hozzájuk:

– Ostoba fajankók! Én vagyok Pergamon. Sosem kaptok el! – A varázslók azon nyomban utána rohantak, Zion pedig zavartalanul beléphetett az ajtón, és már csak néhány lépés választotta el a céljától.

A palotakertbe érve lerogyott a fűbe, hátát egy fatörzsnek döntötte. Felemelte fejét, hosszan nézte a nagy becsben tartott utolsó faóriások lombjait. Egy könnycsepp jelent meg a szemében.

– Bocsássatok meg, kérlek! – mondta, és fókuszpálcájával varázsolni kezdett. Hirtelen a liget fáinak minden levele elsárgult, lehullott, a fák ágai lehajlottak, a törzsek elszáradtak. Ugyanakkor Zion ráncai eltűntek, kiegyenesedett, haja újra dús volt, fekete színt öltött, ismét úgy nézett ki, mint tizennégy évesen.

Hirtelen Pestil fővarázsló rontott be a ligetbe tucatnyi mágus kíséretében. Néhány másodpercig dermedten meredt a palotakert maradványaira, majd Zionhoz fordult.

– Felséges uram, már mindenhol kerestük. Nem esett baja? Pergamon eltűnt a cellájából, de ígérem nem jut messzire, biztosan megtaláljuk.

– Nem esett semmi bajom. Minden a legnagyobb rendben – felelte Zion, miközben a palotakert néhány megmaradt apró, fiatal hajtására pillantott.

Zion folytatta az uralkodást a fiatal énje helyett. De ez a Zion már egy másik ember volt, egy olyan valaki, aki tudta, hogy mi a küldetése, a feladata és a célja egy mindenki számára szebb jövő elérése érdekében.

Első intézkedései közé tartozott a foglyok szabadon engedése, a Mágus Rend feloszlása és a fókuszpálcák megsemmisítése. Új varázslórend létrehozásába fogott. Egy olyan rendet alapított, amelynek a tagjai nem a természetet szipolyozták ki, hanem saját belső energiájukból nyerték erejüket.

Bár Zion hosszú ideig uralkodott, nem érthette meg, mire újra kitisztult az ég és hatalmas erdőktől lett színes a világ, de a neve örökre akként az emberként maradt fent, aki elhozta a változást.